

ZAHRANIČNÍ POLITIKA ČESKÉ REPUBLIKY

dokumenty

3/2008

MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY

**PREZIDENT ČR VÁCLAV KLAUS
POGRATULOVAL NOVÉMU
RUSKÉMU PREZIDENTOVI MEDVEDĚVOVI
(3.3.2008)**

Prezident České republiky Václav Klaus zaslal nově zvolenému prezidentovi Ruské federace Dmitriji Medveděvovi gratulační telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

dovolte, abych Vám jménem svým i jménem České republiky poblahopřál k Vašemu zvolení prezidentem Ruské federace.

S uspokojením konstatuji, že vztahy mezi Ruskou federací a Českou republikou dosáhly v posledních letech ve všech směrech dobré úrovně. Jsem přesvědčen, že jak Vaše země, tak i Česká republika, mají zájem na dalším prohlubování a zkvalitnění vzájemné spolupráce ve všech oblastech. Věřím, že naše budoucí osobní setkání a vzájemné poznání k tomu přispějí.

Přeji Vám, vážený pane prezidente, pevné zdraví a mnoho úspěchů ve Vaší zodpovědné funkci.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**STANOVISKO PREZIDENTA ČR
K SITUACI V TIBETU
(17.3.2008)**

Prezident republiky Václav Klaus je současnými událostmi v Tibetu velmi zneklidněn. Situace je nepřehledná a ověřených informací je málo. Je přesvědčen, že v každém případě platí, že násilí není řešením ani v Tibetu, ani kdekoli jinde na světě.

KPR

**PREZIDENT VÁCLAV KLAUS
BLAHOPŘÁL
VELMISTROVI ŘÁDU MALTÉZSKÝCH RYTÍŘŮ
(17.3.2008)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal Jeho Výsosti Matthew Festingovi, 79. knížeti a velmistru Svrchovaného vojenského a špitálního řádu Svatého Jana Jeruzalémského z Rhodu a Malty blahopřejný telegram tohoto znění:

Vaše Výsosti,

dovolte, abych Vám jménem České republiky a jménem svým srdečně poblahopřál k Vašemu zvolení velmistrem Svrchovaného vojenského a špitálního řádu Svatého Jana Jeruzalémského z Rhodu a Malty.

Věřím, že společně budeme moci přispět k dalšímu posílení spolupráce a přátelských vztahů mezi Českou republikou a Vaším Svrchovaným řádem.

Přeji Vám, Vaše Výsosti, pevné zdraví a mnoho úspěchů ve Vaší zodpovědné funkci.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**PREZIDENT ČR
POBLAHOPŘÁL
PREZIDENTOVI ČÍNSKÉ LIDOVÉ REPUBLIKY
(28.3.2008)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal Hu Jintaovi, znovuzvolenému prezidentovi Čínské lidové republiky blahopřejný telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

dovolte, abych Vám jménem svým i jménem České republiky poblahopřál k Vašemu znovuzvolení prezidentem Čínské lidové republiky.

Jsem přesvědčen, že vztahy mezi oběma našimi zeměmi se budou nadále rozvíjet ve všech oblastech na základě přátelství a vzájemného respektu. Obě naše země prochází obdobím, které vedle dynamického hospodářského rozvoje nabízí i příležitosti pro další reformy týkající se organizace a správy země a zvýšení prosperity obyvatelstva. Chci Vás proto ujistit, že zintenzivnění spolupráce a pokračování politického dialogu mezi Českou republikou a Čínskou lidovou republikou považuji i nadále za svou prioritu.

Rád využívám této příležitosti, abych Vám, vážený pane prezidente, popřál pevné zdraví a mnoho úspěchů.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA**

**TISKOVÁ KONFERENCE
POSLANCŮ A. ČERNÉHO A V. KONÍČKA (KSČM)
RADAROVÁ ZÁKLADNA USA V ČR - JEJÍ TECHNICKÉ PARAMETRY
(13.3.2008)**

13. března 2008 se uskutečnila tisková konference KSČM, na které vystoupili k problematice radaru místopředseda Výboru pro obranu Poslanecké sněmovny PČR a odborný mluvčí KSČM pro obranu Alexander Černý a předseda Kontrolního výboru Poslanecké sněmovny PČR Vladimír Koníček. Poslanec Černý vyzval vládu ČR, aby končila jednání s vládou USA o zřízení radaru na území ČR. Poslanec Koníček doložil, jak vláda ČR zamlčuje řadu údajů o radarové stanici, a to i před poslanci.

Alexander Černý (dále AČ):

Dovolte mi začít nepatrnou oklikou. Březen je poměrně bohatý měsíc na různá výročí. Vzpomenu jen tři, která s problematikou, o které má být dnes řeč, prioritně souvisejí.

Nejprve jsme oslavili – někteří z nás si připomněli – 9 let od vstupu ČR do Severoatlantické aliance. Nechci komentovat tuto událost, ani co se od té doby stalo, jen chci připomenout, že za těch 9 let prošla Armáda ČR poměrně dramatickým vývojem. Už nevím, jestli se mluvilo o reformě, transformaci nebo jakým nejuvýstižnějším termínem by se to dalo označit, ale výsledek po těch 9 letech je – vystřídání mnoha ministrů, koncepcí, mnoha malérů – výsledek je ten, že armáda rezignovala na schopnost bránit území a životy občanů ČR. To je nepopiratelný fakt. I v dokumentech se oficiálně uvádí, že prioritou a jednostranným cílem je zajistit požadavky našich přátel za oceánem nebo i evropských v Severoatlantické alianci. Jednoznačně se připravujeme pro mise a obrana vlastního území, to je až druhořadá záležitost. Vzápětí bude patrné, proč to říkám.

Další výročí, které jsme v tuto chvíli připomínali, je 5 let od zahájení americké invaze v Iráku. Američané tu válku vyhráli... od té doby ztratili už pomalu 4 tisíce lidí a s pomocí Boha je pan G. Bush spokojen. Nevím, jestli jsou spokojeni i ostatní, o tom si dovolím velmi vážně pochybovat a rozhodně si dovolím pochybovat o tom, že tento krok přispěl k bezpečnosti kohokoli kdekoli na Zemi.

Další výročí, které se v březnových dnech nabízí, je 4. výročí teroristického útoku v Madridu. Počet mrtvých byl tak obrovský a ztráty celkové byly tak velké, že jsem měl chvíli pocit, že se vzpomátuje nejen španělská vláda, která na to reagovala stažením svých vojsk, ale pochopitelně i voliči, kteří ji za to patřičně ocenili, a už druhé volební období si bude klidně vládnout.

Mám pocit, že všechny ty tři události lze v souvislosti s projednáváním radaru velmi efektivně spojit a zdůraznit právě onen aspekt bezpečnosti, protože o bezpečnost by nám mělo jít v první řadě.

Dovolím si připomenout, co řekl pan šéfyjednavač české strany, náměstek ministra zahraničí Tomáš Pojar, který minulý týden v Bruselu tvrdil, že »schválení radaru je možné, i kdyby rakety v Polsku nakonec nebyly«. To je věc, která si zaslouží

samostatnou úvahu. Ale poslední věta je zvláště pikantní: »Samotný radar posílí i bezpečnost České republiky«, tvrdí vrchní vyjednaváč za českou stranu.

Troufnu si tvrdit, že tak kolosální nesmysl lze v posledních měsících a týdnech jen těžko najít. Nikdo nemůže přece myslet vážně, že umístění takového prvku kdekoli na zeměkouli může zvýšit bezpečnost konkrétní oblasti. To je z hlediska vojenské logiky něco naprosto nepředstavitelného. Koneckonců, že je to totální nesmysl, potvrdil v těchto dnech i sám americký prezident G. Bush při jednáních s polským premiérem Tuskem, kdy zcela jednoznačně prohlásil, že »Spojené státy uznávají nutnost modernizace polské armády, uznávají za opodstatněné obavy Polska o jeho vlastní bezpečnost«.

Velmi mě dojíká, že polský premiér deklaruje obavy o bezpečnost své země při jednání o prakticky téže věci (základna nebo radar), kdežto český premiér deklaruje jen jedno jediné – aby to bylo co nejdříve. Faktor času hraje obrovskou roli. Když byl generál Obering na poslední návštěvě v ČR, několikrát zdůraznil, že je pro Spojené státy klíčové, aby dohoda mezi českou a americkou stranou byla podepsána pokud možno ještě v průběhu prvního pololetí, nejspíše v létě.

Nevím, jestli byl motivován spíše politickými aspekty tohoto činu, protože G. Bush nutně potřebuje pro deklarování svého prezidentství alespoň tu a tam nějaký dílčí úspěch, protože jinak je to s výsledky jeho práce dost žalostné. Ale z vojenského hlediska je to naprosto nepochopitelné. Proč radar, když by v tu dobu nebyly k dispozici např. rakety v Polsku? Ze začátku jsme jakoby považovali za samozřejmé, že radar a rakety jedno a totéž jsou. Dnes už je zcela evidentní, že tomu tak není. Prostě postoje Česka a Polska vůči radaru a postoje Spojených států vůči Česku a Polsku jsou něco úplně jiného.

Když jde o rakety v Polsku, G. Bush nespěchá. Půl roku budou přemýšlet o tom, jakým způsobem by mohli eventuálně pomoci polské armádě. Že tím pravděpodobně vyčerpá veškerý čas a že už potom nebude asi nic bránit tomu, aby se naplnila druhá polská teze, že počkají na nového amerického prezidenta či prezidentku a oni potom s nimi budou dál jednat, čímž posouvají možnost jednání o smlouvě až někam do roku 2009. To vůbec nevádí. Ve vztahu k ČR je to přesně opačné. Vůbec nejde o to, jaké jsou potíže, jaké jsou překážky, co si myslí občané této země, jestli je podpora parlamentu nebo není. Důležité je, že máme strategický cíl a pokud možno už v dubnu, nejlépe při příležitosti summitu v Bukurešti, to by bylo elegantní.

Když už mluvím o rozdílech mezi polskou a českou stranou, dovoluji mi několik málo poznámek. V oficiálních materiálech Ministerstva zahraničí ČR, které dostáváme k dispozici, se hovoří o tom, že česká strana může počítat s tím, že Spojené státy na případnou výstavbu radaru vyčlení 90 milionů dolarů, které si budou moci rozdělit české firmy. A po dokončení stanice budou tak »velkorysí«, že nám každoročně poskytnou zakázky zhruba za 40 milionů.

V posledních informacích o Polsku se mluví o řádově jiných částkách. Jen systém Patriot, jehož dislokace by vyžadovala náklady přibližně půl miliardy, celkově se odhaduje, že by polské firmy za výstavbu základny mohly získat 700 milionů dolarů! Tedy jsme úplně někde jinde. V Polsku nejde o čas, není kam spěchat. Nejde tam ani

tak moc o peníze. Česko nepotřebuje skoro nic a Američané chtějí prioritně nejpozději do léta, ale raději už v dubnu, mít smlouvu s Českem.

Nutně se nabízí otázka, co je za tím rozdílem? Jde o – troufnu si trošku spekulovat – bezpečnost Evropy? Mám pocit, že nikoli. Bezpečnost Evropy jen s radarem bez raket, to je přece nesmysl. O co tedy jde? Nejde náhodou o to, co už se tady spekulovalo mnohokrát, že radar je především dobrý k tomu, aby mohl monitorovat oblasti více vzdálené, jinými prostředky nedosažitelné, a aby tak dokreslil plastickou informaci, kterou Američané nutně potřebují např. o tom, jakým způsobem se vyvíjí obdobná technika v Rusku? To je jediná možná alternativa, protože jinak mě nenapadá z vojenského hlediska vůbec nic, co by ospravedlňovalo budování pouze a výlučně radarové základny, a nebo nesoulad, byť časový, ve vývoji těch dvou systémů a jejich realizace.

V této souvislosti je příznačné, jak se chováme u nás tady, v Česku. Vy všichni znáte program sněmovny a jistě jste si všimli, že počínaje bodem 72 a konče bodem 78, tedy 7x za sebou od července až do února tohoto roku, se neustále opakuje »Informace premiéra« a nikdy tento bod nebyl řádně projednán, nikdy nebylo přijato usnesení.

A bylo naprosto symbolické, jak byla zahájena stávající 28. schůze. Nejprve sněmovna zamítla náš návrh na to, aby nás premiér informoval o tom, co projednal ve Spojených státech. Hned vzápětí jsme velkoryse v době, kdy jsme narazili na body, které mají být předmětem informace o vyjednávání (byť byl premiér ve sněmovně přítomen), museli konstatovat, že není záhodno, aby se sněmovna s nějakou takovou informací seznámila a pro jistotu jsme přerušili včera jednání tak, aby se zase na program nedostalo nic. Příští týden, až budeme v daleko větším časovém stresu, si dovedu představit, jak projednávání Informací ve sněmovně dopadne. Bude se pravděpodobně opakovat totéž, akorát že v dalším programu sněmovny už nebude sedm, ale osm bodů pod názvem »Informace premiéra«.

V této souvislosti musím připomenout ještě to, že všechny informační materiály, které dostáváme k dispozici a které máte i vy, mají tak bídnou vypovídací hodnotu, že v podstatě o tom, v jakém stadiu je dnes příprava smlouvy, snad jen kromě obecných deklarací, že se »intenzívně pracuje a že v dohledné době to už bude«, jsou úplně k ničemu. Jsou to přehledy tisku a de facto se tam nedozvíme vůbec nic.

Dalším »skvostem«, který máme k dispozici, jsou materiály, které vydává ministerstvo (poslanec Černý ukázal novinářům barevný časopis o práci Armády ČR – pozn.) a které by nás měly uvést do obrazu. To je »geniální záležitost«. Když si představíme, kolik už investovali do mise pana Klvani a s jakým efektem, tak ani to příliš nepřekvapuje – ale o tom ještě řeč bude.

To, že se nedozvídáme prakticky nic, to, že je to programový záměr, to, že se blíží termín summitu v Bukurešti, a to, že se blíží i termín, který premiér sám několikrát zdůraznil – že by chtěl, aby v dubnu byla smlouva podepsaná, mě opravňuje k vyslovení následující úvahy a obrovské obavy: Je totiž docela možné, že se pan Topolánek domluvil s panem Bushem, a vzhledem k tomu, že Poláci přece jen trošku »zlobí« a protahují to a dokonce si kladou nějaké podmínky, tak si dovedu představit, že pan Topolánek buď už přímo nabídl (nebo to udělá v Bukurešti), aby byly rakety

umístěny klidně u nás. Prosím vás, řekněte mi, z hlediska bezpečnosti, jaký je rozdíl pro ČR, jestli tady budeme mít jednu vojenskou americkou základnu, na které bude stát radar, nebo dvě – na té druhé budou rakety? A proč by to nemohlo být třeba na Libavé, o té už se také vážně uvažovalo? Takže proč bychom nemohli uložit rakety na Libavé, radar v Brdech a..... Pentagon asi do Prahy? Zřejmě to tak asi v blízké budoucnosti dopadne. Češi za to nic nechtějí, všude jinde by za to Američané museli platit. A taky jde o čas. O ten jde možná především.

Na závěr jen dvě – už vážnější poznámky: Nezbyvá mi, než opět opakovat, že KSČM vyzývá premiéra této země, aby okamžitě přerušil jednání s americkou stranou na téma umístění americké vojenské základny na našem území, aby podal parlamentu vyčerpávající informace o tom, v jakém stadiu vyjednávání jsou a o dalším postupu se poradil s Poslaneckou sněmovnou a Senátem, protože ty jsou jako zástupci a reprezentanti lidu jediní schopní do toho mluvit. A aby vzal při všech těchto jednáních na vědomí fakt, že trvale, už nejméně rok, je většinový názor občanů této země proti umístění cizí americké vojenské základny na našem území.

Poslední poznámka: KSČM bez výhrad, bez jakékoli zášti, žárlivosti, podporuje všechny iniciativy, ať za nimi stojí kdokoli, které povedou k tomu, aby byl záměr české koaliční vlády a americké administrativy zmařen. Proto se přihlašujeme např. i k akci, kterou pořádá iniciativa NE ZÁKLADNÁM, která se uskuteční tuto sobotu 15. března ve 14.00 hod. na Hradčanském náměstí a bude pokračovat dál. Podporujeme všechny akce a vůbec nám nevadí, jestli se jich aktivně zúčastňujeme, jestli jsme na nich nějakým způsobem prezentováni. Jednoznačně upřednostňujeme výsledek a pevně věříme, že spolu všichni ti, kteří stojí jednoznačně na stejné pozici, nedopustí něco takového, aby tu základna byla. Věřím, že nakonec budeme mít důvod k radosti a že se nám to podaří.

Vladimír Koníček (dále VK):

Dámy a pánové,

dovolte mi, abych vás na úvod seznámil s pohádkou, kterou jsem zažil: Tu »O kohoutkovi a slepičce« znáte a já vám povím podobnou.

Včera jsem se zajímal na ministerstvu obrany, kdy a kde se mohu seznámit s utajovaným dokumentem, který měl obsahovat technická data o radaru. Na našem bezpečnostním odboru v PS mě varovali: »Napřed si tam zavolejte, abyste tam nechodil zbytečně!« Tak jsem tam volal, byl přepojován ze sekretariátu na sekretariát, z jedné spisovny do druhé i do třetí. A když jsem našel konečně tu, kde ten dokument už jednou byl, tak mi sdělili, že už ho odeslali do spisovny jiné. Jaké bylo moje překvapení, když v dané spisovně tvrdili, že k nim spis nedoputoval. Volal jsem nazpátek a pracovník mi pro změnu tvrdil, že to, kam spis odešel, jen odhadoval, kde je teď, že vlastně neví a jestli chci opravdu tu informaci, musím si žádost podat písemně. Takže ani poslanec parlamentu není schopen dohledat dokument na ministerstvu obrany! Samozřejmě – mohu sdělit, že jsem písemné podání učinil, požádal jsem paní ministryni, aby spis dohledala.

Když jsem se v minulosti zúčastnil jednání Zahraničního výboru PS, které se týkalo protiraketové obrany, zazněla tam z úst prvního náměstka paní ministryně Bartáka věta: »Radar určitě bude splňovat české normy. Bez toho nebude zprovozněn.«

Poznamenal jsem tenkrát, že tomu věřím, protože je jednoduché české normy upravit, aby je radar splňoval. Tehdy se mi členové na Zahraničním výboru smáli.

Ted' uvedu situaci, která nastala schválením nového Nařízení vlády o ochraně zdraví před neionizujícím zářením. To už tak k smíchu není. Nařízení vlády č. 480/2000, v něm byla v příloze č. 3 »Způsob zjišťování nepřekročení nejvyšších přípustných hodnot« kapitola 6, která nesla název »Referenční úroveň hustoty elektromagnetické energie«. A tato kapitola se týkala záření s dobou trvání menší než 30 mikrosekund.

V novém nařízení vlády, které vláda v tichosti schválila 12. 12. 2007 a vyšlo pod č. 1/2008, takovou kapitolu prostě nenajdete! Byla vypuštěna. Podle mého názoru proto, že určitě pulsy radaru jsou kratší než 30 mikrosekund a příslušné ustanovení by se na něj vztahovalo.

Vidím vaše překvapení, že naše vláda něčeho takového je schopna, ale to ustanovení vypustila, bylo by překážkou ke schválení radaru. A v tichosti! Přečetli jste si od 12. prosince nebo od 7. ledna, kdy to nařízení vyšlo ve Sbírce zákonů, něco takového? Ani v důvodové zprávě pro jednání vlády o nějakém vypuštění kapitoly »Referenční úroveň pro krátké pulsy« prostě není. Takže v tichosti se upraví normy tak, aby mohl radar fungovat.

Je to totiž o tom, co se snažím zdůrazňovat po celou dobu, kdy nám vláda odmítá technické parametry toho radaru sdělit a operuje s nějakými středními hodnotami záření apod. Kdyby zveřejnila např. délku pulsu radaru a opakovací frekvenci, tj. kolik těch pulsů bude v jedné sekundě, tak by bylo jednoduché dopočítat ze středních hodnot maximální hodnoty. Takové údaje nikde v materiálech vlády k americkému radaru nenajdete!

Když se podíváte na stránky Českého hydrometeorologického ústavu, tak takové údaje o meteorologických radarech si tam můžete přečíst. Radar Brdy na vrchu Praha má třeba délku pulsu 0,8 mikrosekundy, opakovací frekvence 584 Hz, tzn. 584x za sekundu vyšle tento puls. Kde je takový údaj v materiálech, když pan Klvaňa tvrdí, že všechno jsme zveřejnili, všechno naši občané ví.

Proč to říkám? Protože pokud operujeme s těmi středními hodnotami, uvedu příklad o průměrných hodnotách a jejich vlivu na naše zdraví: Když budete mít plotýnku vařiče, budete přitopovat po dobu 10 sekund, na plotýnce bude teplota 30 stupňů, bude tam konstantní teplota 30 stupňů. Dáte tam ruku a řeknete »ta plotýnka je vlažná«. A představte si takový vařič v pulsním režimu, v režimu, ve kterém pracuje radar – nebude kontinuálně zářit, bude v pulsním režimu. A 9 z těch 10 sekund tam bude teplota okolí 20 stupňů a na sekundu tam pustíte takovou energii, že teplota té plotýnky bude 120 stupňů, když spočítáte $120 + 9 \times 20$, tak to je 300 děleno 10 sekundami, jaká bude průměrná teplota plotýnky po dobu 10 sekund – 30 stupňů, nic se neděje. Dali byste na takovou plotýnku ruku, já teda ne.

Dotaz novináře: Dnes odpoledne budou interpelace, dostane se i na radar? A jaký máte názor na to, že před vládou dostali páni ministři a dámy složenky za Klvaňovu kampaň? Považuji to osobně za dobrý nápad. Jaký názor máte vy?

AČ: Kdyby měla česká vláda nebo jednotliví ministři platit za to, co se jim nepovedlo, tak konkrétně v resortu ministerstva obrany si nedovedu představit, jak dlouho by páni ministři při příjmech, které mají, ty promrhané prostředky uhrazovali. Vezměte si jeden významnější projekt armády vedle druhého a ztráty, které se tam vykazují, se pohybují v desítkách miliard. Ani kdyby všechny prostředky všichni ministři obrany v dějinách ČR dali dohromady, nejsou schopni to zaplatit. Těch 20 milionů, které stál pan Klvaňa, mi připadá z tohoto pohledu poněkud směšných, ale jsem pro, aby se na úhradě podíleli.

Ke druhé otázce: Už dnes dopoledne písemné interpelace daly najevo, jakým způsobem se budou odvíjet interpelace odpolední, tedy ústní. Jak na premiéra, který tu není, je omluven, tak i na většinu ostatních ministrů. Kvůli nim byl skrečován program sněmovny, jak jste si jistě všimli. Sněmovna ukončila své jednání v 11 hodin. Proto jsem mluvil o tom, že všechny body, které se velkoryse odkládají na příští týden, se potom pod časovým tlakem asi zase zruší a přenesou na další schůzi. To je běžná praxe.

Na interpelace ani písemné ani ústní v českém parlamentu v poslední době nelze spoléhat, u radaru to platí na 100 procent.

Dotaz novináře: Nakolik se radar NATO, který je někde u Vyškova, liší od toho, který by měl být v Brdech? Protože proti vyškovskému radaru nebyly žádné protesty, tak jestli je v tom nějaký rozdíl?

VK: Z pohledu technických parametrů: radary, které už jsou – jak meteorologické, tak tento u Vyškova, jsou přehledové, tzn. pracují i v trošku jiném režimu než radar, který bude v Brdech. Myslím ale, že důležitější než parametry zdravotní (o těch nevíme, jen se spekuluje – neříkám, že bude nebo nebude zdravotně závadný; to nelze teď říci, protože nejsou údaje. Jakákoliv prohlášení jsou spekulace o zdravotní závadnosti nebo nezávadnosti. Není z čeho vycházet. Všechny údaje vláda utahuje). Je tam rozdíl armádní nebo politický – protože radar u Vyškova je radar NATO, zatímco radar v Brdech by měl být čistě americkou záležitostí. Tolik z mého pohledu.

AČ: Jen dodám, že přehledové radiolokátory jsou naprosto běžná věc, jsou ve všech státech, tyto dva konkrétní, co jsou v Česku, patří do systému NATINAC, tedy pro potřeby protivzdušné obrany a jako naváděcí radiolokátory pro letectvo. Běžně jsou rozmístěny po celém teritoriu Severoatlantické aliance, v každém státě.

Jejich režim, jejich výkonové parametry jsou absolutně odlišné od radaru, o kterém se bavíme v případě protiraketové obrany. Snad jen poznámku, že by nevzrušovaly nikoho. Pochopitelně také vyzařují, ale daleko méně. V jejich těsné blízkosti platí některá bezpečnostní pravidla, to je vlastně pro každý radar stejné. A kolem vyškovského radaru byla velká patálie např. proto, že kazí efekt krajiny slavkovského bojiště. Takže není pravda, že by nebyly výhrady vůči těm radarům, ale ty dva přehledové, které jsou na našem území, jsou naprosto běžné a pro letecký provoz nezbytné. Žádné letadlo dnes – dopravní ani vojenské - se bez řídicího střediska nemůže bezpečně pohybovat. Je to jiná kategorie a tyto radary z hlediska bezpečnosti jsou nutné, je třeba, aby tu byly a pracovaly. Jestli je provozují Američané nebo naši, to je nepodstatné.

Ale ten, o kterém se bavíme, to je evropská verze radaru protiraketové obrany, takový radar je jiná »káva«. Takový radar v Evropě má srovnání snad jen s tím, co je umístěn ve Velké Británii a Grónsku, nikde jinde. Potom existují námořní verze, které mají podobné parametry, ale to je součást nějakého specifického vojenského systému. Úplně jiná kategorie zařízení.

www.kscm.cz

**TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ
MÍSTOPŘEDSEDY VÝBORU PRO BEZPEČNOST PS PČR
ZDEŇKA MARŠÍČKA (KSČM)
K POSÍLENÍ CIVILNÍ ROZVĚDKY V ČR
(17.3.2008)**

Jak uvedla některá média, ministr vnitra Ivan Langer se rozhodl posílit civilní rozvědku (Úřad pro zahraniční styky a informace), zatím spadající pod jeho gesci, o padesátku lidí. A jak to zdůvodňuje?

Vzhledem k tomu, že zpravodajské služby zatím, alespoň ve svých veřejných prohlášeních, neupozornily na zvýšené riziko možného teroristického útoku, čímž by se posílení rozvědky dalo zdůvodnit, vychází ministr Langer pravděpodobně z jiných, informovanějších zdrojů. Už jednou prokázal, jak je důležité mít v záloze nadpřirozené síly např. ve formě dobře informované vědmy. Ministr své tajné zdroje však nezveřejňuje.

Langer sice neuvádí, z jakého důvodu riziko roste, avšak odborníci tvrdí: Je to dáno, kromě jiného, i snahami o umístění amerického radaru v Brdech. Přitom ještě nedávno pravděpodobně ti samí odborníci tvrdili, že umístění radaru v ČR naši bezpečnost zvýší, dnes tvrdí, že se naše bezpečnost umístěním radaru snižuje.

Jedním z těchto odborníků je i bývalý šéf Vojenské zpravodajské služby, nyní bezpečnostní poradce Andor Šándor, který soudí, že radar nemusí hrát mezi faktory zvyšujícími riziko teroristického útoku tak klíčovou roli, neboť obdobná zařízení jsou ve 14 zemích Evropy. Nevím, na jakou problematiku je pan Šándor odborník, ale určitě nemá ani ponětí, co je to GBR-P - Ground Based Radar-Prototype (prototyp pozemního radaru na ostrově Kwajalein), nebo též XBR - X-Band Radar (radar pásma X) – současná plánovaná finální verze »typ Brdy«, který po přemístění do ČR bude přejmenován na EBR (European Based Radar). Nevím, která »vědma« panu odborníkovi Šándorovi napověděla, že ve 14 zemích Evropy obdobné zařízení existuje. Kdyby se jednalo o tuctový radar, jak o tom píše Šándor, USA by asi nevykládaly tolik úsilí umístit »nějaký« patnáctý radar právě v ČR.

Rozhodnutí ministra vnitra Ivana Langera posílit civilní rozvědku je jedno z dalších opatření, které přijímá bez jakékoliv odborné analýzy, jen na základě ideologického rozhodnutí, jež má zdůvodnit tzv. boj proti terorismu. Posílit civilní rozvědku, aniž by existovaly závažné důkazy zvýšené hrozby terorismu, znamená nějaké »důkazy« vymyslet.

Ministr Langer by měl Bezpečnostnímu výboru Poslanecké sněmovny vysvětlit, co ho vede k posilování civilní rozvědky, aniž by to vyplynulo z relevantních podkladů, jež by byl ministr schopen obhájit.

Je zřejmé, že se ČR bude stále více transformovat ze státu čistě logistického na stát, o němž teroristé uvažují jako o cíli svého útoku, napsal údajně ministr Langer v materiálu pro vládu. Na místě je tedy otázka, čím tato svá tvrzení ministr doloží a jakou úlohu v tom bude hrát umístění amerického radaru v Brdech.

**PROJEV PŘEDSEDY ČSSD JIŘÍHO PAROUBKA
V POSLANECKÉ SNĚMOVNĚ PČR
PŘI PROJEDNÁVÁNÍ RATIFIKACE LISABONSKÉ SMLOUVY
(21.3.2008)**

Vážený pane předsedo, vážené kolegyně a kolegové, dámy a pánové,

dnes přistupujeme k dalšímu procesu ratifikace tzv. Lisabonské smlouvy. Nechci se zabývat všemi jejími prvky, ale jen těmi, které jsou pro nás sociální demokraty nejpodstatnější.

Sociálně demokratické strany Evropy i světa se od svých historických počátků vždy hlásily k mezinárodní solidaritě a spolupráci a společenskému pokroku. I všechny programové dokumenty ČSSD jsou touto zásadou velice silně prostoupeny, což se logicky promítá také i do našeho vztahu k tomu nejbližšímu společenství, ve kterém žijeme a jehož jsme součástí, tedy k Evropské unii.

Kdybych měl stručně charakterizovat naši stranickou pozici, pokud jde o Lisabonskou smlouvu, pak možná vzletně, ale jasně ji vyjadřuje dlouhodobý program ČSSD, ve kterém říkáme: „Evropská unie garantuje zachování a rozvíjení evropského sociálního modelu, jenž je skvělým výsledkem politiky sociálnědemokratických a dalších pokrokových hnutí a stran Evropy 20. století. A jen tak se může tento model stát normativem globální spravedlnosti, která je cílem sociálnědemokratického projektu pro 21. století.“

Tato slova zní možná nadsazeně i snad poněkud pateticky, a proto se podívejme, zda právě požadavky sociálně spravedlivé Evropy Lisabonská smlouva naplňuje. Jakkoliv připouštím, že vlastní text je pro běžného občana poněkud nesrozumitelný, konsolidovaný text smluv a jejich výklad je jasný.

Lisabonská smlouva především zcela nově definuje některé cíle Evropské unie. Na první pohled jde o kosmetické změny, ale při bližším zkoumání jde o změny zásadní povahy vyjadřující posun v základních cílech evropské integrace. Nezměněn zůstal cíl, kterým je podpora míru, společenských hodnot a blahobytu obyvatel, což zastřešuje ostatní cíle. Mezi cíli hospodářskými však zřetelně převažují cíle sociálně solidární nad cíli liberálně ekonomickými.

Cíl spočívající ve vyváženém hospodářském růstu je korigován cílem cenové stability, vysoce konkurenceschopné hospodářství má být zároveň hospodářstvím sociálně tržním. Zatímco prohlubování vnitřního trhu je zestručněno na konstatování, že Unie vytvoří vnitřní trh, cíle sociální a cíle v oblasti životního prostředí jsou vypočítávány dosti podrobně: plná zaměstnanost, společenský pokrok, vysoký stupeň ochrany a zvyšování kvality životního prostředí, boj proti sociálnímu vyloučení a diskriminaci, sociální spravedlnost a ochrana, rovnost mužů a žen, mezigenerační solidarita, ochrana práv dítěte. Jestliže k tomu připočteme fakt, že byla vypuštěna formulace o vnitřním trhu „s volnou a nenarušenou soutěží“, pak si myslím, že budujeme Evropu v našem pojetí jinou s ještě větší orientací na sociální hodnoty.

Již z těchto důvodů je naše rozhodování ve prospěch ratifikace jednoduché.

Druhým přínosem této smlouvy je podle našeho názoru posílení její transparentnosti, spočívající ve sloučení Evropské unie a Evropského společenství v jeden celek,

Evropskou unii, s právní subjektivitou. Smlouva o založení Evropského společenství se nyní stává Smlouvou o fungování Evropské unie a soustředí se na základní prvky, hodnoty a organizační aspekty Unie. Smlouva o Evropské unii se naopak podrobně zabývá organizací a fungováním Unie a vymezuje zásady a cíle, kterými se Unie řídí.

Třetí přínos spatřuji v posílení demokratického charakteru Evropského parlamentu i parlamentů národních v rozhodovacím procesu. Až na několik málo výjimek budou Evropský parlament a Rada při přijímání právních předpisů rovnoprávnými zákonodárci, zejména pokud jde o rozpočtový proces či spravedlnost a vnitřní věci. Národní parlamenty budou mít naopak pravomoc vznést proti návrhu námitky, pokud se budou domnívat, že nebyla respektována zásada subsidiarity. Zajímavým prvkem přímé demokracie je možnost, aby jeden milión občanů z většího počtu členských států vyzval Komisi k předložení určitých návrhů. Tuto možnost vidím jako vrcholně demokratický postup. Bude zajímavé, zda bude této iniciativy využíváno.

Lisabonská smlouva rovněž posiluje také schopnost orgánů a institucí EU efektivněji plnit své úkoly, rozšiřuje oblasti, v nichž budou zástupci vlád zasedající v Radě rozhodovat kvalifikovanou většinou (55 % států a 65 % obyvatelstva), a nikoli jednomyslně, což usnadní rozhodování v Radě.

Za dosavadní velký problém Evropské unie lze pokládat fakt, že v oblasti zahraniční politiky často mluví jazykem nesourodým ba až zmateným. Proto vytvoření funkce místopředsedy Komise či vysokého představitele pro zahraniční a bezpečnostní politiku, který bude předsedat Radě pro zahraniční věci a bude moci jménem Unie jednat o otázkách, k nimž Unie zaujala společný postoj, by mohlo alespoň zčásti zajistit ve vnější činnosti Unie větší jednotnost i akceschopnost a tedy i větší respekt Unii ve světě. Je, myslím, i v našem národním zájmu, aby se obraz Unie ve světě nerozostřoval.

V čem osobně rovněž vidím další přínos Lisabonské smlouvy, je v tom, že smlouva poprvé uznává možnost členského státu vystoupit z Evropské unie. Již jsem uvedl, že si nemyslím, že by Evropská integrace měla alternativu, ale na druhé straně mohou být země, jejichž občané a politická reprezentace budou trvale zaujímat k Evropské unii natolik negativní názor, že může převážit jejich vůle odejít. Nemyslím si, že tato možnost je příliš reálná, protože i nejvyšší kritici při zvažování kladů a negativ ví, že je lepší být v Evropské unii třeba i nedokonalé, než být mimo ni. Ale právě možnost odejít podle mého názoru může překvapivě posilovat pocit soudružnosti.

V neposlední řadě je třeba ocenit posílení akceschopnosti EU v oblastech, jimž občané v současnosti přikládají velký význam. Jedná se zejména o boj proti terorismu a trestné činnosti a další otázky z oblasti svobody, bezpečnosti a spravedlnosti. Do určité míry se to týká i dalších oblastí, a to především energetické politiky, veřejného zdraví, civilní ochrany, změny klimatu, služeb obecného zájmu, výzkumu, vesmíru, územní soudržnosti, obchodní politiky, humanitární pomoci, sportu, cestovního ruchu a spolupráce právních orgánů.

Dámy a pánové,

nic není dokonalé a lze jistě vytknout Lisabonské smlouvě, tak jako Evropské unii samotné celou řadu věcí. Nelze ale zapomínat na to podstatné. Evropa se právě v těchto dnech, kdy USA prožívá možná nejhlubší ekonomickou a sociální krizi za poslední desíletí, stává nejsilnějším ekonomicko-sociálním celkem světa. A my k němu patříme. A to je skvělá pozice. Lisabonská smlouva může být dalším impulsem pro posilování této pozice. Tak, aby Unie – a my s ní – stále významněji ovlivňovala světové dění.

Dovolte mi na závěr ještě jednu poznámku, která mi ani nedělá radost. V souvislosti se schvalováním této smlouvy se v mnohých zemích EU projevují přirozená pnutí mezi vládními stranami a opozičními. Komická je situace v Polsku, kdy strana bývalého předsedy vlády Kaczyńského, jenž přiložil v Lisabonu pod smlouvu svůj podpis, volá po jejím odmítnutí a totéž v bledě modrém zažíváme do určité míry i na Slovensku.

Přesto si troufám tvrdit, že naše současná vládní reprezentace jde ještě dál. Předseda vlády a ODS Mirek Topolánek jak známo tuto smlouvu podepsal. Je pro mne nepochopitelné, že následně souhlasí s tím, aby ODS iniciovala proces jejího přezkoumání Ústavním soudem. Co na to říci? Také jsem byl předsedou vlády a nedovedu si představit, že bych podepsal smlouvu, o které bych měl, byť sebemenší pochybnosti, že je v rozporu s naší ústavou. Ale když už bych jí podepsal, nikdy bych nepřipustil její zpochybňování. ODS prostě pokračuje z hlediska zahraniční politiky v komických hrách, které ji poškozují, což mě – přiznám se – nevadí, ale tyto hry také poškozují tuto zemi. Což je horší.

Jestliže ODS od sociální demokracie očekává vstřícnost v otázkách evropského předsednictví, měla by především sama přestat s komplikacemi a de facto obstrukcemi ratifikačního procesu Lisabonské smlouvy. Nemá, myslím, smysl, abychom vůbec jednali s ODS o příměří a politickém klidu zbraní v době českého předsednictví, dokud ODS jasně nesdělí, jaké má v této věci úmysly. A dále, dokud nám nesdělí konkrétní časový plán postupu ratifikace Lisabonské smlouvy tak, aby smlouva byla ratifikována v čase co nejkratším.

www.cssd.cz

**MINISTR SCHWARZENBERG
NERESPEKTUJE USNESENÍ
ZAHRANIČNÍHO VÝBORU POSLANECKÉ SNĚMOVNY PČR
(30.3.2008)**

V případě, že ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg předloží vládě na jejím středním zasedání návrh postoje České republiky k otázce Kosova, zásadním způsobem poruší usnesení zahraničního výboru, které bylo přijato 16. ledna 2008. V něm poslanci ministra zahraničních věcí jednomyslně požádali, aby ještě před projednáním ve vládě s nimi postoj ČR konzultoval.

„Již jsme si zvykli, že vládní koalice ignoruje opozici v rámci sněmovního pléna, premiér a ministři nám nedají šanci některé otázky konzultovat ani při interpelacích, když na ně nechodí. Podobné nerespektování usnesení celého výboru je však skutečně alarmující. Exekutiva nyní naprosto popírá základní smysl parlamentní demokracie a znemožňuje poslancům kontrolovat práci vlády,“ prohlásil předseda zahraničního výboru sněmovny Jan Hamáček. Za omluvu nepokládá ani zdravotní indispozici ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. „Ti, kteří pro něj na ministerstvu materiál připravují, samozřejmě usnesení výboru znají,“ řekl Jan Hamáček.

Fakt, že exekutiva ignoruje usnesení výboru v politicky podobně závažné otázce, považuje Hamáček za varující. „Má to pro nás být signál, že vládu už ani nezajímá, co si poslanci myslí? Že by v podstatě bylo možné Poslaneckou sněmovnu zrušit, protože vláda se prostě kontrolovat nenechá? No tak to je skutečně výsměch všem lidem,“ zdůraznil Jan Hamáček. Doplnil, že zahraniční výbor nemá žádnou možnost, jak ministerstvo sankcionovat a splnění usnesení vyžadovat. „Bohužel to ale výrazně negativně ovlivní naši budoucí spolupráci. Tím jsem si jist,“ uzavřel předseda Zahraničního výboru PSP ČR.

Příloha: Usnesení zahraničního výboru ze 16. ledna 2008

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA
2008
5. volební období

94

USNESENÍ
zahraničního výboru
z 19. schůze dne 16. ledna 2008

k bodu 2/ Společná zahraniční a bezpečnostní politika EU - Kosovo

Po vystoupení politického ředitele Ministerstva zahraničních věcí Martina Povejšila a po rozpravě

zahraniční výbor

I. konstatuje, že nebyl informován o pozici České republiky k případné nezávislosti Kosova tak, jak ji vyjádřil ministr zahraničních věcí České republiky;

II. žádá ministra zahraničních věcí, aby si před případným jednáním vlády o pozici České republiky k uznání nezávislosti Kosova vyžádal stanovisko zahraničního výboru;

III. pověřuje předsedu zahraničního výboru svoláním mimořádné schůze zahraničního výboru k problematice Kosova za účasti ministra zahraničních věcí po jednání Rady pro všeobecné záležitosti a vnější vztahy (GAERC), které se koná 28. 1. 2008.

Václav Exner, v. r.
ověřovatel výboru

Jan Hamáček, v. r.
předseda výboru

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT**

**PROJEV PŘEDSEDY SENÁTU PČR PŘEMYSLA SOBOTKY
NA SLAVNOSTNÍ RECEPCI
U PŘÍLEŽITOSTI DNE SV. PATRIKA
(13.3.2008)**

Vaše Excellence, vážený pane velvyslance, vážená paní ministryně, dámy a pánové,

dovolte mi, abych vás srdečně pozdravil u příležitosti blížícího se tradičního irského svátku svatého Patrika, který Irové slaví po celém světě na počest svého světce, který má pro ně stejný význam jako pro Čechy svatý Václav.

Jsem ctitelem respektu k historickým tradicím, a proto chci zdůraznit ve vztahu Čechů k Irům, že nás pojí vřelý vztah ke keltské minulosti, protože kolébkou Keltů a jejich civilizace byl především prostor dnešních českých zemích. Iry tak dnes můžeme s určitou nadsázkou považovat za své nejzápadnější příbuzné...

Možná, že i toto je důvod, proč je u nás tolik populární irská kultura. Existují však i moderní současné vazby mezi našimi zeměmi. Proces evropské integrace a naše společné členství v Evropské unii umožnily tisícům mladých Čechů získávat pracovní zkušenosti také v Irsku a věřím, že to je a bude k užitku obou zemí. Irsko nám může být dobrým vzorem toho, jak relativně chudá země zaznamenala velký vzestup, když vsadila na vzdělání a aktivní přístup k hospodářskému rozvoji bez vyčkávání na pomoc druhých.

V loňském roce jsme si připomínali 60. výročí navázání diplomatických vztahů mezi Irskem a naší zemí. Bohužel desítky let komunistické vlády v tehdejší Československu zmrazily nadlouho rozvoj našich bilaterálních vztahů. Od 90. let minulého století však došlo k radikální změně. Jsem proto přesvědčen, že i v dalších letech se tyto pozitivní vztahy budou prohlubovat a obě země budou mít v sobě navzájem všestranně cenného partnera.

Proto přeji všem pracovníkům irské ambasády v Praze úspěšnou misi a příjemný pobyt zde v Praze a všem Irům po celém světě potom radostně prožitý letošní svátek svatého Patrika.

Děkuji vám za pozornost...

Břevnovský klášter

Senát

**ČLÁNEK SENÁTORA TOMÁŠE GRULICHA (ODS)
V DENÍKU LIDOVÉ NOVINY
EXIL TŘETÍHO ODBOJE SI ZASLOUŽÍ NAŠI ÚCTU
(27.3.2008)**

Nestává se mi, že bych chtěl polemizovat s Vladimírem Bystrovem. Pověštinou souhlasím s jeho názory. Ani jeho článek Ztracený pounorový exil (LN 28. 2.) nemá zásadních problémů, nic méně dovolím si jej doplnit a vyvrátit tezi, že "významněji zasáhla do našich životů pouze exilová vysílání Hlasu Ameriky, BBC... a potom zejména rozhlasová stanice Svobodná Evropa. Jinak však pounorový exil nijak neohrožoval komunisty nastolené poměry."

Bezprostředně po únoru 1948 zaujalo komunistické vedení k emigraci postoj, který se dá shrnout do věty: "Ať si jdou, my je nepotřebujeme." Tak se také stalo, že podobně jako někteří další vojenští činitelé odešel do zahraničí i bývalý zpravodajec generál František Moravec, aniž by mu v tom někdo bránil, přičemž je jasné, že kontrarozvědné složky řízené komunisty věděly o každém jeho kroku. Po roce 1945 již nezastával takové funkce, aby mohl ohrozit bezpečnost komunistického režimu. Ale již v letních měsících roku 1948 bylo jasné, že do exilu odcházejí vysoce kvalifikovaní lidé, kteří by již mohli ohrozit ekonomiku státu, a to nejen vyzrazením hospodářského či státního tajemství, ale i jen prostým faktem, že budou své znalosti v pracovním procesu využívat na druhé straně státní hranice.

Z archivních materiálů ministerstva vnitra je patrné, že exulantská centra v cizině představovala pro Gottwaldův stát reálné nebezpečí. Je třeba si uvědomit, že se předpokládalo, že dojde k ozbrojenému konfliktu mezi Východem a Západem. Připustíme-li, že politické špičky Západu neuvažovaly o válečném řešení politických vztahů, jinak tomu bylo v nižší patrech zahraniční politiky. Minimálně do roku 1953 nebylo jasné, zda k ozbrojenému střetu dojde, či nikoliv (definitivně tato myšlenka padla po maďarských událostech v roce 1956). Na Západě existovala samostatná československá výzvědná služba vedená generálem Moravcem, jež byla zařazena do výzvědné služby USA. V roce 1953 byla tato služba rozpuštěna a většina agentů byla začleněna do americké vojenské rozvědky MIS.

Další významnou československou skupinu zřídila britská výzvědná služba v Bruselu. Ta byla vedena Miroslavem Panavou. V žaludku komunistům koncem 50. let ležela kulturní centra, z nichž za nejnebezpečnější považovali: 1. čtvrtletník Svědectví vydávaný Pavlem Tigridem, Horákem a Lužou, 2. Moravian Library z New Yorku, kde byla redigována edice Svaz přátel dobré knihy, 3. skupinu osob kolem edice Sklizeň svobodné tvorby vydávané v Hamburku pod záštitou Čsl. kulturní rady v exilu vedené Robertem Vlachem a 4. edici Nova et Vetera se sídlem ve Stuttgartu.

Samozřejmě se exilová společnost organizovala v mnoha dalších spolcích jak s politickým, tak i kulturním a vědeckým zaměřením. Jejich rozbor by stál jistě za samostatným článkem, ale již výše uvedené je dostatečným argumentem proti tvrzení, že exil krom vysílání rozhlasu neznamenal nebezpečí pro komunistický režim v Československu. Uvedené informace vycházejí z archivních materiálů MV, konkrétně jde o Opatření a akce na paralyzování činnosti čs. emigrace a omezení jejich vlivu. Zde mimo jiné dostala komunistická rozvědka za úkol "...pronikat do

hlavních antikomunistických center, která využívají činnosti čs. emigrantů..." a dále "...pronikat do center čs. emigrantského života a získávat tak informace a dokumenty o nepřátelském působení těchto center i jednotlivců v oblasti ideologie, politiky i ekonomiky..." Rozvědka měla pomocí aktivních opatření přímo působit "...k prohlubování a vytváření nových rozporů mezi seskupeními a jednotlivci, diskreditací jejich činnosti před naší společností i veřejností v zemích jejich působení s cílem dosáhnout jejich rozložení a rozpadu..." Další úkoly byly na úseku kontrarozvědném a dále ministerstev zahraničí, zahraničního obchodu a dalších organizací.

Podívejme se ještě na přesnější statistická čísla, jež si StB vedla.

Po roce 1945 zůstalo v emigraci několik tisícovek československých občanů. Jednalo se o některé agrárníky, kteří se nepohodli s Edvardem Benešem a rozhodli se zůstat v zahraničí, dále o tzv. prchalovce, příznivce generála Lva Prchala, též Benešova odpůrce, a slovenské separatisty. V letech 1946 až 1947 odešlo 1721 občanů, od roku 1948 do roku 1951 opustilo zemi 25 354 lidí, mezi lety 1952 až 1963 to bylo 3032 občanů a v letech 1964 až 1967 dalších 7403 osob. Zajímavé je i sociální složení, například v posledním sledovaném úseku bylo přes 900 výzkumných a vědeckých pracovníků a většina jich patřila do věkové kategorie 25 až 29 let.

Poslední emigrační vlna po srpnu 1968 byla nejsilnější. Bezprostředně v letech 1968 až 1969 odešlo z Československa 72 490 našich spoluobčanů. Mezi nimi vědci, ale i důstojníci čsl. armády, příslušníci bezpečnostních složek, a dokonce i několik pracovníků rozvědky.

Většina lidí, kteří opustili Československo, znamenala minimálně poškození komunistických zájmů na poli pracovním, vědeckém i morálním. Řada z nich byla aktivními členy zahraničních organizací, jež přímo či nepřímo ovlivňovaly studenou válku ve prospěch západních zemí, podobně jako pomohl český a slovenský exil ke vzniku Československa po I. světové válce nebo k osvobození naší republiky po II. světové válce. Československý exil, který aktivně působil i ve třetím odboji, si zaslouží naši úctu a vděčnost.

PhDr. Tomáš Grulich, senátor PČR

www.ods.cz

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

**ROZHOVOR REDAKTORA TEODORA MARJANOVIČE
S PREMIÉREM MIRKEM TOPOLÁNKEM
V DENÍKU MF DNES
PO REVOLUCI MĚLI KOMUNISTY ZAKÁZAT
(1.3.2008)**

Pane premiére, setkal jste se ve Washingtonu ve středu s Georgem W. Bushem a mluvil jste s ním takřka hodinu. Jaké to bylo?

Bylo to už moje celkem třetí setkání s ním. Poprvé trvalo jen asi minutu. Tehdy to bylo hodně formální. Pak jsem s ním strávil hodně času při jeho loňské návštěvě v Praze. A potřetí nyní. Je to normální, otevřený člověk. Zdaleka není takový neználek, jak o něm všude píšou. V zahraniční politice se orientuje velmi dobře.

Celou dobu jste s ním hovořil jen o politice?

Tam není prostor pro nějaké improvizace, témata jsou daná, dlouho se na ně připravujete. Víte, co mu chcete říct. Vlastně jediným vybočením mimo dohodnutou agendu byla prosba, aby podpořil kandidaturu Zdeňka Tůmy na prezidenta Evropské banky pro obnovu a rozvoj, tedy pokud Tůma nejprve získá důvěru Evropské unie.

Co na to řekl?

Dělal si legraci, že to je pro něj novinka, že jsou USA také členem této banky. Tak to určitě podpoříme vašeho kandidáta, říkal.

Z Bushe máte evidentně úplně jiný pocit než podstatná část světa. Nebo se mi to jen zdá?

Děsí se ho liberálové v tom americkém pojetí, tedy levice. Tu jeho zarputilost odmítají všichni ti, kteří tak trochu ztratili vůli k obraně. Oni tvrdí, že příští americký prezident musí lépe komunikovat s evropskými partnery. Já to vidím tak, že pokud bude příští prezident Spojených států stejně jako Bush trvat na některých principech, nebude to mít o nic jednodušší.

A nesnažil jste se mu vlichotit tím, jak jste před ním řekl, že si té jeho zarputilosti vážíte?

Nemám vůbec žádný důvod nikomu lichotit. Nejsem ten typ. Řekl jsem mu, že není v dějinách mnoho politiků, kteří by měli dlouhodobou vizi a šli za ní, přestože ta vize není populární a zbytek světa těm politikům netleská a uráží je. On však takový je. Proto se mi líbí.

Myslíte si, že by se takovou zarputilostí měl vyznačovat i příští prezident Spojených států?

Mluvme konkrétně. Myslím, že Hillary Clintonová brzy odpíská svou kampaň. Vypadá to na souboj Obamy a McCaina. Obama je typický marketingový produkt, člověk, o kterém nikdo pořádně neví, co si opravdu myslí. V Senátu je krátce. Kdežto McCain je veterán z Vietnamu, opravdu může být mostem mezi republikány a demokraty. Má obrovské zkušenosti.

Přejete si, aby vyhrál McCain?

Ano, přeji. Bude sice jiný než Bush, ale pro mě je McCain zárukou kontinuity. I když, nutno říct, když se podíváte na Obamovy poradce, ani u něj bych neočekával nějaké příliš výrazné změny. Potvrdila mi to i Madeleine Albrightová, která ty lidi zná.

Nebojíte se, že by Barack Obama třeba zatočil kormidlem v protiraketové obraně?

Určitě by se nic takového nestalo. Demokratická strana je poměrně složitě strukturovaná, máte tam například kongresmanku Ellen Tascherovou, ta se systému velmi zastává a chce mu stejně jako my vtisknout alianční charakter.

Zaznívají například výhrady, že by se s rozhodnutím o radaru mělo počkat, až si Američané zvolí novou administrativu.

To by byla fatální chyba. Vše by se jen o dva tři roky zpozdilo. Podívejte, Severoatlantická aliance si právě nyní nechala zpracovat studii o identifikaci možných rizik. Zjistilo se, že ta se stále zvětšují. Doba, kdy by někdo mohl takové útočné zbraně mít a případně je proti západním zemím použít, se prostě nevzdaluje. Právě naopak.

Bavil jste se s Georgem Bushem také o tom, co dělat, pokud by Polsko odmítlo stavbu sil pro americké střely na svém území?

S novým polským premiérem Donaldem Tuskiem se dobře znám, často si voláme. Přesto bych řekl, že se jeho vláda trochu dostala do pasti. Chtěli přijít po Kaczyňského vládě jako ti, kteří to umějí lépe vyjednat, lépe si dupnout. Ale je zřejmé, že modernizace jejich armády nemůže být protihodnotou za umístění obranných střel. Může to být souběžný program, ale nesmí to být chápáno jako něco za něco.

A Donald Tusk také míří za pár dní do Washingtonu.

Také už signalizoval, že jeho cesta musí být průlomová. Řekl bych, že si dobře uvědomuje, že to nesmí zdržovat.

Takže mluvil jste s americkým prezidentem i o tom?

Bavili jsme se o tom. Domnívá se, že se s Poláky dohodne včas. Já si také myslím, že to tak dopadne.

A když ne? Máte v šupletí scénář, jestli i tak uzavírat s USA smlouvu o radaru?

Nemohu říct, že jsem o takovém vývoji nepřemýšlel. Nějaký scénář mám, ale teď ho tady před vámi rozhodně nevytáhnu. Problémy se mají řešit, až přijdou.

Američané se hodně pochvalně vyjadřují k tomu, co Česko dělá pro změnu režimu na Kubě. Máte pořád na ruce ten náramek s nápisem Cambio, tedy Změna, který jste dostal v úterý od amerického ministra obchodu?

Samozřejmě. Podívejte (povytláhne rukáv).

Co si myslíte o tom "cambiu", když Fidel Castro před pár dny předal žezlo svému bratrovi?

Byla to očekávaná věc, nedalo se předpokládat, že mladší bratr Raúl by pustil moc, kterou už předtím držel pevně v rukou. Fidel byl spíše symbolem. Změna je v tom,

že Raúl nemá charisma, nemá schopnost ovládat masy lidí, on byl vždy spíše ta pěst. Proto se bojím zhoršení situace na Kubě.

Myslíte, že dlouholeté přísné americké embargo vůči Kubě má nějaký smysl?

Právě o tom jsem mluvil s Georgem Bushem i s kubánskými disidenty. Nyní to je tak, že venezuelské tankery vozí ropu na Kubu, která ji reexportuje, což ten režim drží na nohách. Takže embargo je, myslím, trochu neúčinné.

Josef Mašín, kterého jste ve čtvrtek jako první polistopadový politik vyznamenal, například říká: Zakázat komunisty. Poradil byste Kubáncům, aby to udělali, až tam ten režim padne?

Martin Palouš, dnes český velvyslanec při OSN, mi před pár lety připravil setkání s předáky kubánské opozice v Miami. Bavili jsme se právě o tomhle. Řešili, jak to udělat s ústavou, jestli ji zachovat, nebo oprášit tu předchozí. Prostě jestli mají mít kontinuitu právního řádu. Já si myslím, že u nás jsme udělali chybu, když jsme přistoupili na zachování právní kontinuity s dobou komunistického režimu. Ale nebyl jsem tehdy u toho, lehce se mi to kritizuje.

Myslíte, že i v Česku ještě lze komunistickou stranu zakázat?

Nepokládám to za nemožné. Ale když to neudělal ten první polistopadový establishment, tak to pak bylo stále složitější. Tehdy by to bylo logické a asi by se jinak u nás také vytvářela ta nová levicová strana, sociální demokracie. Kubáncům bych zkrátka doporučil, aby komunisty zakázali.

A jaké české polistopadové zkušenosti by se Kubánci měli určitě vyvarovat?

Třeba by měli hned důsledněji nastavit restituční nároky. U nás se pořád potýkáme v tomto ohledu s nedodělkami, je to třeba vidět u církevního majetku. Problém je navíc v tom, že na Kubě se už dnes prodává majetek, řada evropských zemí tam kupuje pozemky. Takže budou řešit podobně jako my, kde je ta hranice, za kterou dál už nepůjdou. Pozemková reforma z roku 1920? Nebo Benešovy dekrety? Nebo komunistické znárodnění?

Co by jim naopak mohlo přijít vhod?

Klausův tah s devalvací byl velmi důležitý. Také zkušenosti s kuponovou privatizací, dobré i ty špatné. Ale já Kubáncům žijícím dnes v exilu hlavně říkám: nečekejte, že tam na vás budou čekat s otevřenou náručí jako na osvoboditele.

Josef Mašín se chce do vlasti vrátit až poté, co budou komunisté zakázáni. Asi se tedy do Česka nikdy nepodívá, že?

Jeho podmínky se zdají nesplnitelné. Ale podívejte, ta plaketa není jenom o Mašíněch. Pořád se na mě obracejí lidé s dotazem, kdy konečně uznáme třetí odboj a kdo do něj patří, či nepatří. Já jsem chtěl vyvolat diskusi. Sám si myslím, že do třetího odboje patří ti, kteří třeba jen psali knihy, jakož i disent po letech 1968 a 1977, patří sem Milada Horáková a také z pohledu historie nesmyslný, ale burcující čin Jana Palacha. A patří sem Mašínové. Měli právo se o svobodu rvát.

Víte, co na počínání Mašínů podle mnohých vrhá stín? Hynuli při tom lidé.

To je na tom nešťastné, ale zahynulo jich méně než v komunistických lágrech. Očekávám ostrou diskusi, která by měla vyústit v to, že třetí odboj proti komunismu označíme za legitimní, s tím, že by to mělo i nějakou zákonnou podobu. Tak jako

je už uznán první a druhý odboj. Zkrátka aby ti lidé měli i nějakou výhodu. Není to prioritou, ale přál bych si také to.

Řekli jste, že vyznamenat bratry Mašiny byl váš letitý sen. Jak dlouho jste jej měl?

Některé sny si uskutečníte, když třeba dospějete, ale na tenhle musíte mít to správné postavení. Před deseti lety jsem nemohl čekat, že budu jednou premiérem a vydám se na podobnou cestu do Spojených států, abych to mohl udělat. Velmi mi s tím pomáhal konkrétně Pavel Žáček, ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů.

Takže kdybyste byl jednou prezidentem, dáte jim ta opravdová státní vyznamenání?

To je citlivá věc. Když teď řeknu, že ano, vy se mě hned zeptáte, jestli si myslím, že by to měl udělat Václav Klaus.

Zajímá mě jen, jestli byste to udělal konkrétně vy.

Řeknu to takhle: chci nastartovat diskusi, jež by měla vyústit v udělení státních vyznamenání Mašínům. Já jsem jim dal jen moji osobní medaili, symbolickou, premiérskou, Topolánkovu, která nemá žádné ukotvení v zákoně.

A jakou roli právě v tomto sehrál Pavel Žáček? Medaile byla jeho nápadem?

To ne. I když ani nevím, kdo z nás první přišel s myšlenkou nějak je ocenit. Ale bez Pavla Žáčka by to nešlo. Mašínové jsou poměrně nedůvěřiví, zatím jim nic dobrého nikdo nepřinesl. Nebylo jednoduché se s nimi spojit a přesvědčit je, že to je správná cesta. Nakonec viděli, že nejde o ně osobně. Musí tu proběhnout diskuse, jestli ozbrojený odpor proti totalitě je legitimní. A já si myslím, že je.

Svoji plaketu jste teď rozdával poprvé, dal jste ji ve Washingtonu i dvěma dalším lidem. To aby to nevypadalo, že vznikla jen právě kvůli Mašínům?

Tak to přece není, to je naprosto absurdní spekulace. Dostal ji in memoriam americký kongresman Tom Lantos, bojovník proti totalitám, který stál u zrodu českého zájmového klubu v americkém Kongresu. Díky tomu klubu máme teď mnohem větší šanci prosazovat mezi americkými zákonodárci naše vlastní zájmy. A Oscar Biscet, její další držitel, je člověk, který by mohl sehrát roli kubánského Václava Havla a jenž sjednotí roztržštěnou opozici.

Když už ji máte, jak často ji vlastně hodláte udělovat?

Budu s tím určitě šetřit jako s šafránem.

Na závěr se ještě podívejme na plánované zrušení amerických víz pro české občany. Jezdíte sice jako premiér na služební diplomatický pas, ale pořídíte si soukromě také biometrický pas?

Určitě to udělám. Kromě diplomatického mám pořád ještě pas klasický s desetiletým americkým vízem. Ale vůbec mi nevadí, že v tom novém poskytnu i své biometrické údaje. Bezpečnost musí držet krok se svobodou.

Mnozí by řekli, že tady jde bezpečnost proti ní.

Jedna věc je ta, že musíme až na lékárnických vahách pečlivě zvažovat, které z těch poskytovaných údajů by už mohly jít proti svobodě. Na druhé straně je fakt, že Američané vnímají po teroristických útocích z 11. září 2001 bezpečnostní problémy

daleko palčivěji než my v Evropě. Navštivte Ground Zero v New Yorku, budete mít slzy v očích. Pochopíte je. Takový útok se nesmí nikdy opakovat. Takže Amerika se chce bránit, logicky, ale zároveň se tady otevírá spojencům, přátelům, aby lidé mohli svobodně cestovat. Jestli se nám tohle podaří letos dokončit, tak to budu považovat na jeden z nejsvětějších momentů mé vlády. Kromě Schengenu a možná vyrovnání dlouho deficitního rozpočtu.

A ta legitimizace třetího odboje proti komunismu?

Tak to bude zcela jistě běh na daleko delší trať, ale aspoň jsem odstartoval o tom diskusi.

**TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ
PŘEDSEDY VLÁDY ČR MIRKA TOPOLÁNKA
K PREZIDENTSKÝM VOLBÁM V RUSKÉ FEDERACI
(3.3.2008)**

Blahopřeji Dmitriji Anatolijevoviči Medveděvovi k výraznému vítězství v prezidentských volbách. Zároveň mu při řízení Ruské federace, kterou považuji za přátelskou zemi, přeji hodně úspěchů.

Věřím, že v duchu jeho předvolebních prohlášení budou pokračovat demokratické reformy. Předpokládám, že i s novým nejvyšším vedením Ruské federace bude Česká republika všestranně spolupracovat.

www.vlada.cz

**VYSTOUPENÍ VICEPREMIÉRA ALEXANDRA VONDŘY
VE STOCKHOLM INSTITUTE FOR TRANSITION ECONOMY
(4.3.2008)**

Dear Cecilia, Ladies and Gentlemen,

It is a real pleasure for me to address this gathering. It is symbolic to speak in the Institute for Transition Economy about the priorities of the historically first Czech EU Presidency - since this Presidency is another milestone of the Czech transition. You understand better than anyone else how long was the way Czech Republic has undergone since the fall of the iron curtain.

- In 1989, we had one of the smallest private sectors – 1,5% of the state's GDP, economic structures were over-centralized, our production specialized on heavy industry. Civil society and local government had to be built from scratch, political system, judiciary, police and army had to go through a revolutionary transformation. We had to get rid of the totalitarian legacy and live up to the standards of a modern democracy.

- 18 years later, the private sector share of Czech GDP is of more than 80%, services account for more than 57% of our GDP, Czech Republic has a trade surplus of 2,2 billion Euros and with our 8% annual growth we belong to one of the quickest growing economies of the EU. We are a functioning democracy, rule of law and respect for human rights are self-understood, less and less differences can be seen between my country and its Western neighbors.

It is unnecessary to say, how important the European perspective was and later the EU membership in this transition process. Czech Republic is now getting ready to take over the EU Presidency in the first half of 2009 and we are closing another chapter of our past. In 2009 we will celebrate the 20th anniversary of the fall of the Iron curtain, that has enabled Western and Eastern Europe to reunite. We will also celebrate the 5th anniversary of the Big Bang enlargement that has been a great success both for the new and old member states. We would like to use the opportunity of our Presidency to commemorate that on the European level.

What can our Presidency offer to the EU?

Our reform drive. EU, the same way as Czechoslovakia in 1989, is now facing the challenge of adapting to a profoundly changing environment – the globalising world. Our main value-added is our transition experience, which says that only opening and dynamization is a recipe for success. We would like Europe to see globalisation as a challenge, not as a threat. To see enlargement as an opportunity, not as a burden. The motto of the Czech Presidency will therefore be: Europe without barriers.

Five main priority areas fall under this slogan:

1) Competitive and open Europe

Only a competitive Europe will be able to ensure to its citizens the economic and social standard they are used to.

Competitiveness can only be increased by elimination of remaining barriers of four fundamental freedoms of the internal market, which will unleash the potential of European economic growth. I.E:

- implementation of services directive
- better regulation and elimination of red tap
- innovation and education
- transeuropean networks

2) Sustainable and safe energy and environment

The energy dependency of EU is likely to increase to 70% by 2030. With most energy resources in countries with unstable and authoritarian regimes this has not only economic and environmental but also geopolitical and strategic implications. At the same time we have to deal with the question of climate change, which is closely interlinked with energy policy. We believe, that a right balance needs to be found between environment, competitiveness and security. I.E:

- Diversification and safety of energy supplies
- Effective EU external energy policy
- Functioning internal market with energy
- Climate change
- Energy efficiency

3) Budget for the Future of Europe

Without reforming the EU budget to support growth policies, EU will not be able to maintain its competitiveness in global economy

- Healthcheck of the CAP
- Reform of the cohesion policy
- White paper on EU budget

4) Safe and free Europe

While we are eliminating internal frontiers, our citizens ask to be protected from externalities that absence of borders trigger: criminality, illegal immigration etc.

- Enhancing police and justice cooperation in criminal and civil matters
- Asylum and migration policy

5) Europe as a global partner

In a globalizing world, the value added of the EU for its members will shift more and more on international level

At the same time EU will have to assume its part of responsibility for the world

- Transatlantic relations, EU-NATO (the new American administration will be in place and we are keen on maintaining the Euroatlantic bond strong)
- Enlargement - Western Balkans
- Eastern Dimension of ENP (we believe that our eastern neighbors deserve at least as much attention as those at our southern borders)

We are aware that there will be limits to our ambitions, 2009 will be a difficult year:

- Elections to the European Parliament will limit our room for legislative activities
- The approaching end of term of the Commission will decrease the reform drive of Commissioners
- We will not know the format of our Presidency until the very last moment, since it is depends on the outcome of ratification of the Lisbon Treaty. I am, however, firmly persuaded that with the Swedish capacity to plan and Czech ability to improvise, we are a great team and we will succeed
- We will face most probably the challenging task of implementing the Lisbon Treaty
- We will need to focus on agenda setting, identification of priorities, white papers, political debate and conceptual work.

We are however very enthusiastic – within the presidency trio, CZ, SE and FR, three reform governments are cooperating, eager to move EU forward. We converge in most of our priorities. We believe that we will be able to use this rare synergy to work to the benefit not only of our respective countries, but of EU as a whole.

Úřad vlády ČR

**TISKOVÁ ZPRÁVA
VLÁDNÍHO KOORDINÁTORA PRO KOMUNIKACI
PROGRAMU PROTIRAKETOVÉ OBRANY
(5.3.2008)**

Ve středu 5. března 2008 vláda ČR na svém zasedání vzala na vědomí materiál, který předkládá ministr zdravotnictví, „Zhodnocení možných zdravotních rizik vyvolaných elektromagnetickým zářením radiolokátoru EBR v případě, že bude umístěn ve vojenském újezdu Brdy na kótě 718 u obce Míšov“.

Otázka zdravotní nezávadnosti radaru byla jednou z nejpálčivějších témat v otázce případného umístění radaru na území ČR. Tuto skutečnost si uvědomují i přední čeští experti na tuto problematiku, proto byl stanoven třífázový proces, který zabezpečí podrobné zkoumání této problematiky. Předkládaný materiál s definitivní platností vyvrací jakékoliv dosavadní spekulace o údajné zdravotní závadnosti radiolokátoru stanice EBR a završuje tím tuto diskusi. Finální fází posouzení souladu provozu radiolokátoru stanice EBR s českými hygienickými normami před vydáním rozhodnutí pro jeho uvedení do provozu, tedy i jeho hodnocení z pohledu zdravotního hlediska, bude podle jejího rozhodnutí završeno měřením hodnot elektromagnetického záření po jeho instalaci v České republice.

Z předloženého materiálu, který zpracovala Národní referenční laboratoř pro neionizující elektromagnetická pole a záření na Státním zdravotním ústavu, jasně vyplývá, že bude-li radiolokátor, v současné době lokalizován na atolu Kwajalein, instalován v konfiguraci navrhované Spojenými státy americkými v České republice ve vojenském újezdu Brdy na kótě 718, nebudou obyvatelé žijící v okolí vystaveni expozici, která by překročila přípustnou hodnotu pro obyvatelstvo („ostatní osoby“) stanovenou v nařízení vlády č. 480/2000 Sb.

Stanice splňuje s velkou rezervou hygienické limity, které jsou dány nařízením vlády č. 480/2000 Sb., o ochraně zdraví před neionizujícím zářením, prováděcím předpisem zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, v jeho platném znění. Z uvedeného vyplývá, že při dodržení předpokládaných ochranných zón a podmínek provozu EBR nemůže dojít k expozici obyvatelstva a tím ani k ohrožení jejich zdravotního stavu. Velikost expozice osob v úrovni terénu se v místech mimo (nepřístupný) prostor v bezprostřední blízkosti radiolokátoru ani řádově nepřiblíží nejvyšší přípustné hodnotě hustoty energie zářivého toku dopadajícího na tělo exponované osoby během kterýchkoli šesti minut 3600 joulů na čtverečný metr. To odpovídá hustotě zářivého toku 10 W/m² a nižší.

Dále je důležité, že hlavní svazek radiolokátoru stanice EBR (v nejnižším stupni sklonu antény, tj. 2 stupně nad rovinou antény) míjí všechna obydlená sídla v širokém okolí. Z toho vyplývá, že hlavní svazek radiolokátoru stanice neohroží obyvatele brdských obcí, ani osoby zdržující se kdekoli na povrchu terénu.

K výše uvedenému materiálu se vyjádřil i MUDr. Michal Hofer, CSc., který se jako nezávislý expert zúčastnil měření prováděných na atolu Kwajalein: "Zhodnocení parametrů radiolokátoru EBR v místě nynějšího umístění na atolu Kwajalein, včetně jeho detailního proměření, vede spolu s výsledky publikovanými v „Předběžném posouzení vlivu radiolokační stanice EBR na zdravotní stav populace v okolí

vojenského újezdu Brdy“, k důležitým závěrům, a sice že v úrovni terénu nepřekročí hustota zářivého toku způsobená vyzařováním tzv. bočních laloků radiolokátoru hodnoty hygienických limitů. Doba pobytu v úrovni terénu není tedy ani v blízkosti stanice EBR časově omezena. Změřené hodnoty hustoty záření na atolu Kwajalein lze pokládat za maximálně dosažitelné a nevzniká obava, že po případné instalaci stanice v České republice budou hustoty a dosahy elektromagnetických polí významně změněny. Tyto závěry vypovídají o tom, že obyvatelstvo, žijící v okolí VÚ Brdy, nebude případným provozem radaru ohroženo na zdraví.“

Tomáš Klvaňa
vládní koordinátor pro komunikaci programu protiraketové obrany

www.vlada.cz

**PROJEV VICEPREMIÉRA ALEXANDRA VONDŘY
CONFERENCE BUSINESS & INFORMATION FORUM 2008
(11.3.2008)**

Znalosti a inovace jsou hnací silou hospodářského růstu. Evropskou unii však bohužel čeká ještě dlouhá cesta, nežli se podaří převést tuto mantru Lisabonské strategie z roviny politických proklamací a akčních plánů do každodenní reality. Co je třeba učinit, aby se evropská společnost stala informační společností a skutečnou znalostní ekonomikou? A co pro to hodlá udělat CZ PRES?

· Je třeba dokončit společný evropský informační prostor a hlavní podmínkou pro to je otevřený a konkurenceschopný vnitřní trh pro informační společnost a média;
o Cílem CZ PRES je odbourávat všechny bariéry vnitřního trhu, včetně trhu pro informační společnost a média. = **PRIORITA EVROPA KONKURENCESCHOPNÁ A OTEVŘENÁ**

· Je třeba posílit inovace a investice do výzkumu informačních a komunikačních technologií a podmínkou pro to je reforma rozpočtu EU
o Cílem CZ PRES je zahájit debatu o revizi rozpočtu EU= **PRIORITA ROZPOČET PRO BUDOUCNOST**

Tématem mého vystoupení je „CZ PRES a příležitost pro české společnosti.“ Budu se tedy ptát:

- 1) Jak může CZ PRES pomoci ICT společnostem?
- 2) V čem si mohou ICT společnosti a CZ PRES pomoci navzájem?
- 3) V čem mohou ICT společnosti pomoci CZ PRES?

1) JAK MŮŽE CZ PRES POMOCI ICT SPOLEČNOSTEM?

Zprostředkovaně, zlepšením podnikatelského prostředí: Better regulation

· Jednou z hlavních priorit CZ PRES bude lepší regulace, která je nástrojem pro zjednodušení podmínek podnikání hlavně pro malé a střední podniky napříč Unii

Na co se v této oblasti soustředí CZ PRES?

- vyhodnocování dopadů nově předkládaných politik na podnikatelské prostředí
- snižování administrativní zátěže podnikatelů

Co se již děje na vnitrostátní úrovni?

- o ČR si stanovila v roce 2005 závazek snížit administrativní zátěž o 20% do r.2010
- o novelizace živnostenského zákona
- o snížení počtu kontrol u podnikatelů
- o dostupnější pobídky pro investice
- o zrušení registračních pokladen
- o vytváření jednotných kontaktních míst veřejné správy Czech POINT apod.

Zprostředkovaně: e-government

· V souladu s mottem „Evropa bez bariér“ se CZ PRES v oblasti informační společnosti zaměří především na překonávání bariér za pomoci informačních a komunikačních technologií.

o začleňování do informační společnosti (e-Inclusion) včetně

o otázky přístupnosti informačních a komunikačních technologií pro zdravotně postižené občany a seniory (e-Accessibility).

o zajistit všem občanům do roku 2010 možnost využívat služeb snadno přístupné elektronické veřejné správy (e-Government).

Co se již děje na vnitrostátní úrovni?

o eGovernment act – zákon, který právě prošel vládou upravuje konverzi dokumentů (volnou převoditelnost dokumentu z papíru do elektronické podoby a obráceně) a systém datových schránek (elektronický systém komunikace s veřejnou správou)

o projekt registrů veřejné správy – hospodářský registr, registr územní identifikace, registr obyvatel, registr práv a povinností

Na evropské úrovni

· bohužel není aktivita ČR zatím příliš téměř výrazná. Velkým přínosem by byly vstupy ICT společností při formulování ucelenější strategie ČR v této oblasti

2) V ČEM SI MŮŽEME POMOCI NAVZÁJEM?

E-justice

průzkumy potvrdily vysokou poptávku občanů po aktivní evropské politice v oblasti 3. pilíře, kterou je nutno reflektovat

· jde o dvojdímní proces: má rovinu vnitrostátní (reforma justice ČR) i celoevropskou (přeshraniční vymáhání práva)

Na co se v této oblasti soustředí CZ PRES?

· budování evropského justičního portálu jako jednotného přístupového bodu k právu pro občany Evropské unie

· zavádění videokonferenční technologie v přeshraničních případech

· integrace elektronických rejstříků jednotlivých členských států (trestní, insolventní...)

Příležitosti pro české ICT společnosti:

§ Přímé: zakázky

§ Nepřímé: zlepšení podnikatelského prostředí, lepší informovanost o justici přes hranice, účinnější přeshraniční vymáhání práva, zkrácení soudních řízení

3) V ČEM MOHOU ICT SPOLEČNOSTI POMOCI CZ PRES?

E-skills

· Základem strategie EU je dokument Komise „E-skills for the 21st Century“. Cílem je: o Specializované vzdělávání v ICT

§ vzdělávání kvalitních odborníků, podle potřeb businessu

§ spolupráce vzdělávacích institucí s podniky

§ vzdělávací programy, které pomohou uplatnění na trhu práce, neboť poskytnou potřebné dovednosti

o Obecné zvyšování e-skills - celoživotní vzdělávání v oblasti ICT

o Investice do ICT oblasti – především do cíleného i širšího vzdělávání

o Propagace oblasti ICT jako vhodné oblasti pro studium a zaměstnání

· U nás zcela nová oblast, bohužel chybí přímé propojení na CZ PRES, teprve hledáme gestora – mělo by to být MŠMT. Vstupy ICT společností při implementaci by byly cenným přínosem

E-health

- Jde o oblast s významným potenciálem jak na evropské, tak na vnitrostátní úrovni
- Tento potenciál však není u nás dostatečně využit, přestože e-health figuruje mezi sektorovými prioritami CZ PRES

o digitální integrace zdravotnických služeb a interoperability informačních systémů ve zdravotnictví

o elektronická zdravotní dokumentace

o interoperabilita zdravotních informačních systémů

Úřad vlády ČR

**EUROPOSLANECKÝ KLUB ODS:
KE SPOLEČNÉ ZEMĚDĚLSKÉ POLITICE EU
(12.3.2008)**

Europoslanci ODS na plenárním zasedání Evropského parlamentu odmítli podpořit další prodloužení dotačního režimu pro krátká lněná vlákna a konopná vlákna, které navrhla Evropská komise. Ročně je na podporu pěstování těchto plodin z evropského rozpočtu vypláceno zhruba 20 milionů eur, tj. zhruba 500 milionů Kč. Europoslanci ODS považují finanční podporu pro pěstování těchto plodin za zbytečné plýtvání penězi daňových poplatníků.

Europoslanci ODS rovněž nepodpořili přijetí "jednotného nařízení o společné organizaci trhů". Tento návrh Evropské komise dává všechna dosavadní nařízení o jednotlivých sektorech a plodinách do jednoho textu. Na samotné podstatě regulace zemědělské produkce přitom nic nemění. Tento krok považujeme za nedostatečný, a proto jsme se v této věci zdrželi hlasování.

Europoslanci ODS podpořili zvýšení objemu mléčné kvóty o 2 %. Tento krok umožní českým producentům mléka zvýšit produkci této komodity a vyhnout se nebezpečí udělení pokuty za nadměrnou produkci. V této souvislosti připomínáme, že čeští producenti mléka již byli za překročení mléčné kvóty pokutováni celkovou částkou 150 milionů Kč. Zvýšení objemu mléčné kvóty by mělo v rámci celé EU umožnit reagovat na rychle rostoucí globální poptávku po mléce. Europoslanci ODS jsou nicméně přesvědčeni o tom, že kvótový režim u mléka by měl být zrušen úplně.

Europoslanci ODS nepodpořili zprávu o udržitelném zemědělství a bioplynu vyzývající k přijetí německého modelu podpory bioplynu v celoevropském měřítku. Nejsme přívrženci rozsáhlých dotací a podpor pro tuto technologii, protože takové programy narušují volný trh a hospodářskou soutěž. Máme rovněž obavy z toho, že využití zemědělských plodin k energetickým účelům povede ke zvyšování cen potravin. Z těchto důvodů jsme hlasovali proti zprávě.

Europoslanci ODS nepodpořili zprávu o kontrole stavu SZP EU (ozdravení). Návrh Evropské komise na tzv. ozdravení obsahuje pro české zemědělství negativní návrhy. Především je to zvýšení prahu pro vstup do odvětví a celkové snížení a limitace plateb pro velké zemědělské podniky. Tyto kroky by negativně postihly celou řadu českých zemědělských podniků. Evropský parlament ve své zprávě řadu návrhů Evropské komise kritizuje, ale celkové vyznění zprávy není pro české zemědělství dostatečnou garancí pozitivního vývoje. Proto jsme se v hlasování o této zprávě zdrželi.

Mgr. Hynek Fajmon
poslanec EP za ODS
a mluvčí pro oblast rozpočtu a zemědělství

**PROHLÁŠENÍ PŘEDSEDY VLÁDY ČR MIRKA TOPOLÁNKA
K 25. VÝROČÍ
ÚNOSU ČESKOSLOVENSKÝCH OBČANŮ
Z ANGOLSKÉ LOKALITY ALTO CATUMBELA
(13.3.2008)**

Před 25 lety, v noci z 12. na 13. března 1983, unesli bojovníci povstaleckého hnutí UNITA z angolského městečka Alto Catumbela 66 českých a slovenských občanů.

Tito odborníci, doprovázení svými rodinnými příslušníky, byli do Angoly vysláni s úkolem napomoci nově nezávislé africké zemi s obnovením provozu papírenského závodu. Výkon jejich odborné práce byl ale přerušen útokem protivládního ozbrojeného hnutí UNITA, během kterého byli všichni uneseni. V důsledku toho byli následně nuceni po několik měsíců pochodovat stovky kilometrů nehostinným angolským vnitrozemím, přičemž podmínky pochodu včetně nedostatku potravy byly takové, že jeden z unesených jeho strastem v důsledku vyčerpání a nemoci podlehl. Děti, ženy a někteří muži byli propuštěni v červnu 1983, většina mužů pak až v červnu 1984.

Přestože vyslání českých a slovenských odborníků do Angoly bylo důsledkem politických zájmů tehdejšího komunistického režimu a jejich únos byl ovlivněn logikou bipolárního rozdělení světa a studené války, vysoce oceňuji jejich úsilí napomoci svými odbornými znalostmi ekonomickému a sociálnímu pokroku v méně rozvinuté části světa, a to i za cenu osobního strádání a ohrožení zdraví a života.

Česká republika se hlásí ke svým mezinárodním závazkům a sdílené odpovědnosti za řešení situace rozvojových zemí a na tomto základě realizuje svoji zahraniční rozvojovou spolupráci, přičemž mezi novými členskými státy EU patří mezi nejvýznamnější dárce. Angola je jednou z osmi prioritních zemí zahraniční rozvojové spolupráce České republiky na období let 2006 až 2010.

Úřad vlády ČR

**ČLÁNEK PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
V DENÍKU MF DNES
PATNÁCT VTEŘIN STRACHU
(14.3.2008)**

Patnáct vteřin. Tolik času mají obyvatelé izraelského města Sderot, aby se ukryli před nálety raket Kassám vystřelovaných Hamasem z pásma Gazy. Za posledních sedm let jich sem dopadlo sedm tisíc. Ukazuje to pravou tvář nekončícího násilí na Blízkém východě. Není to souboj náboženství, národů ani států. Je to absence řádné autority, která by zabránila silám chaosu páchat zlo.

Byl jsem ve Sderotu. Lidé zde nemají šanci se krýt před nevypočitatelnými útoky. Žijí proto v neustálém strachu, všechny děti trpí posttraumatickými stavy, obchody zůstávají zavřené, obyvatelé se stěhují pryč.

Město umírá. A proč vlastně? Starosta mi říkal, že toto není žádný izraelsko-palestinský konflikt. Souhlasím.

Rakety jsou namířeny jak proti Izraelcům, tak proti Palestincům. Jsou namířeny proti všem lidem, kteří chtějí žít v klidu, kterým záleží na míru, pořádku a bezpečí.

Ostřelování neustalo ani poté, co Izrael vyklidil pásmo Gazy. To je důkaz, že útočníkům z Hamasu nikdy nešlo o to, aby si Palestinci vládli sami. Jejich cílem je jen vyvolat neklid a chaos. Zabránit nastolení řádu, který by je samé a jejich sponzora Írán vyřadil ze hry. Když svět kritizuje odvetné akce Izraele proti extremistům z Hamasu, zapomíná na to, co je příčina a co je následek. Židovský stát by nepotřeboval zasahovat v pásmu Gazy, kdyby zdejší samospráva dokázala zabránit teroristickým útokům ze svého území.

Řešením problému je vždy odstranění příčiny, nikoli následku. Je nutné, aby palestinská samospráva začala fungovat jako skutečná autorita. Aby plnohodnotná administrativa dokázala, že z palestinské půdy nevzejde žádná hrozba pro sousedy. V konfliktu proti sobě ve skutečnosti nestojí Palestinci a Izraelci, nýbrž síly chaosu proti silám řádu.

Kdo patří k těm prvním, kdo šíří chaos, strach, násilí? Určitě je to Hamas, který bojuje proti vlastní palestinské vládě. Určitě je to Írán, který tuto teroristickou organizaci podporuje. Určitě je to Hizballáh, který terorizuje Libanon. Určitě je to Sýrie, patron těchto bojůvek. Určitě jsou to všichni, kteří útoky schvalují nebo jim nebrání, ačkoli by mohli.

A kdo zastupuje síly řádu? Určitě je to jordánský král Abdulláh II. Určitě je to i izraelský premiér Ehud Olmert. Určitě je to palestinský prezident Abbás. Určitě jsou to všichni, kteří odsuzují násilí, kteří prosazují právo a dodržování zákona.

Jak mohou síly řádu zvítězit nad silami chaosu? Líbí se mi myšlenka izraelského prezidenta Šimona Perese: politici při řešení problému opakovaně selhávají, musí je zastoupit byznysmeni. Právě ekonomický tlak je účinnou silou, která vede lidi k tomu, aby dodržovali pravidla. Kde se obchoduje, tam se neválčí. Ti, kteří mají co ekonomicky ztratit, se snaží zabránit násilným konfliktům.

Je to prosté. Když budou lidé v pásmu Gazy montovat automobily, nebudou montovat rakety. Když se budou starat o vlastní prosperitu, nebudou mít myšlenky na to ničit prosperitu obyvatel města Sderot.

Palestinská území potřebují fungující policii, soudy, vládu, respekt k legální autoritě. Proto cvičíme palestinské policisty, stavíme rozvodnou elektrickou síť pro desítky tisíc obyvatel. Palestinci potřebují také hustou síť obchodních vztahů s okolním

světem včetně Izraele. Proto jsem i v Izraeli hovořil o potřebě odstraňování bariér pro palestinské zboží.

Mezinárodní společenství musí pomoci Palestincům k efektivní správě. Pak bude problém řešitelný. A ve Sderotu nebudou muset prožívat svých patnáct vteřin strachu.

**PROHLÁŠENÍ
VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY
K AKTUÁLNÍ SITUACI V TIBETU
(17.3.2008)**

Vláda ČR a česká veřejnost tradičně kladou velký důraz na ochranu lidských práv, základních svobod a na ochranu kulturního a náboženského dědictví v celém světě. Vláda ČR proto sleduje události v Tibetu, které si vyžádaly řadu zraněných a obětí na životech, s hlubokým znepokojením. Vláda odsuzuje násilí na demonstrantech, kteří přicházejí svobodně projevit svůj názor, a žádá jeho okamžité zastavení.

Vláda ČR žádá propuštění preventivně zadržovaných osob a žádá, aby nebyly vystavovány lidsky nedůstojnému zacházení.

Vláda ČR žádá vládu ČLR, aby umožnila svobodný přístup k objektivním informacím o tom, co se v Tibetu děje. Nezbytným krokem k naplnění tohoto cíle je umožnění přístupu zástupců nezávislých médií do oblasti a zrušení cenzury na informace.

Vláda ČR apeluje na vládu Čínské lidové republiky, aby po vypršení "ultimáta" nepřistoupila k násilnému řešení situace a řešila ji dialogem, ke kterému je žádoucí přizvat i Jeho Svatost Dalajlamu.

Úřad vlády ČR

**TISKOVÁ KONFERENCE PO JEDNÁNÍ
PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
S PŘEDSEDOU VLÁDY LITEVSKÉ REPUBLIKY
GEDIMINASEM KIRKILASEM
(18.3.2008)**

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Dobrý den, dámy a pánové, dovoluji vám přivítat vás na tiskové konferenci po jednání delegací České republiky a Litevské republiky. Dovolte mi zde přivítat předsedu vlády Litevské republiky pana Gediminase Kirkilase a předsedu vlády České republiky pana Mirka Topolánka. Pana premiéra České republiky poprosím o úvodní slovo.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: A já dám přednost svému kolegovi.

Gediminas Kirkilas, předseda vlády Litevské republiky: Vážený pane kolego, děkuji. Já si myslím, že jsme měli velmi dobré setkání. Litva a Česká republika mají velmi dobré bilaterální vztahy a také jsem se shodl, že veškeré problémy na evropské úrovni a evropské problémy jsou pro nás společné a velmi blízké. Rovněž když se blíží summit NATO v Bukurešti. My máme zájem i nadále rozšiřovat a rozvíjet naše oboustranné vztahy. Já jsem velmi stručně představil svému kolegovi investiční možnosti v Litvě. Několik českých společností už působí v Litvě a myslíme si, že by jich mohlo být více. Jedna z nejdůležitějších otázek je naše spolupráce v oblasti energetiky. Již jsme hovořili o setkání, které se již konalo, je to tři baltské státy plus Visegrádská čtyřka, a myslíme, že tato spolupráce by mohla pokračovat. Také jsme si vyměnili názory ohledně Ruska a vztahů s Ruskem, na situaci v Bělorusku a na Ukrajině a pochopitelně jsme hovořili i o jiných otázkách, které nás zajímají.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Vážený pane premiére, já myslím, že jak Litva, tak Česká republika jsou dnes členy evropské rodiny, jsme ale i členy NATO a plníme společné úkoly v různých misích. Já jsem velmi rád, že vztahy mezi evropskými zeměmi, a tím pádem i mezi Českou republikou a Litvou a jejich premiéry jsou natolik bezprostřední, že už teď mohu říci, že se tento rok uvidíme nejméně osmkrát. Viděli jsme se minulý týden v Bruselu, máme teď vážná jednání v Praze, příští měsíc budeme společně v Bukurešti, v květnu se uvidíme znovu v Praze na Jaderném fóru, velmi pravděpodobně ve Vilniusu v nějakém termínu vzápětí a minimálně na třech Evropských radách. Chci tím říci, že takto častá setkání jsou výhodná i proto, že jsme schopni řešit velmi detailně každý problém, zaujímat společné pozice, hledat výhodné pozice jak pro Litvu, tak pro Českou republiku. Spojuje nás starost o naši energetickou bezpečnost. Spojují nás otázky diverzifikace energetických dodávek, ale také východní dimenze evropské politiky, vyrovnání se zločinu komunismu a celá řada dalších otázek, které jsem dnes diskutovali. Já bych chtěl popřát celé litevské delegaci, aby strávila v Praze příjemné dny, aby se zde cítili jako doma a abychom dohodli spoustu věcí užitečných pro naše občany. Děkuji.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuji předsedovi vlády České republiky i předsedovi vlády Litevské republiky, nyní, prosím, vaše dotazy.

Jeroným Janíček, AP: Jestli bych mohl pana litevského ministerského předsedu poprosit o jeho postoj ke snahám Spojených států amerických vybudovat na území ČR a Polska protiraketové základny. Děkuji.

Gediminas Kirkilas, předseda vlády Litevské republiky: Litva podporuje úsilí České republiky a Polska o obranný systém. Bude velmi potřebný Evropě. A co je důležité, já si myslím, že tento systém posílí transatlantické svazky, a to je důležité. Tento systém není proti jiné zemi, je to obranný systém a jen posílí bezpečnost Evropy a států NATO.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuji vám. DPA.

Kateřina Zachovalová, DPA: Já jsem se chtěla zeptat litevského premiéra. Vy teď budete jednat nebo jednáte už o prodloužení života vaší jaderné elektrárny. Chtěla jsem se zeptat, jaký je váš plán v případě, že se to nepodaří?

Gediminas Kirkilas, předseda vlády Litevské republiky: My v současné době vedeme konzultaci s Evropskou komisí. Konzultace probíhají už dávno, sice jiné, ale trvá to již déle. Smlouva ohledně uzavření elektrárny byla uzavřena v době, kdy ceny za energetiku byly velmi odlišné od současných cen. My jsme se zavázali Evropské unii, že zavřeme oba dva bloky. Jeden blok jsme již zavřeli a druhý má být zavřený do konce roku 2009. Avšak ve smlouvě jsou některá ustanovení, která říkají, že EU má pomoci Litevské republice, pokud by nastaly nějaké energetické problémy v Litvě. A jak je nám již známo, my máme ty problémy, protože určitě víte, že ropovod již není funkční, a ve stejné době Litva, Polsko a Lotyšsko plánují výstavbu nové jaderné elektrárny. My budeme mít mezeru tak pět až šest let od doby zavření staré elektrárny do výstavby nové elektrárny. A my máme plán, jak tuto mezeru vyplnit. Pokud bychom byli nuceni na konci roku 2009 uzavřít současnou elektrárnu. V tomto případě bychom museli energii vyrábět více než ze tří čtvrtin pomocí plynu. Současně plánujeme postavit pomocí mostů spojení s Polskem ohledně dodávek energií. Po dlouhých diskuzích a jednáních jsem již uzavřeli smlouvu ohledně toho a přes tento energetický most se budeme moci připojit. Česká republika již je připojena, takže nás zajímají zkušenosti České republiky a zároveň plánujeme, že kabel povede Baltským mořem do Švédska a tímto kabelem bychom se napojili na severské státy. V současné době baltské státy mají jedno spojení, bohužel, to je velmi malé, pouze 400 MW, což pro naše státy nestačí.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuji, ještě nějaký dotaz? Tak vám děkujeme za pozornost, nashledanou.

Úřad vlády ČR

**ČLÁNEK EUROPOSLANCE IVO STREJČKA (ODS)
NA SERVERU EU.ODS.CZ
PROČ TAK BRUSELU VADÍ ČESKÝ BEZVÍZOVÝ STYK S USA?
(19.3.2008)**

Po desetiletých komunistického útlaku a nesvobody se pro mnohé Čechy blíží okamžik, o kterém marně snily generace našich otců - pro cestování do USA nebude třeba žádného vstupního víza.

Je to pro nás symbolický okamžik. Víme, za co Spojeným státům vděčíme. Důsledný politický a vojenský tlak amerických prezidentů, mezi kterými je třeba vzpomenout roli Ronalda Reagana, v kombinaci s komunistickým hospodářským plundrem znamenaly, že se komunismus zhroutil a my získali svobodu.

Náš návrat do euroatlantického společenství bude završen vzájemným Memorandem o porozumění mezi USA a ČR. Čeští občané budou zbaveni vízového břemene. Pro českou vládu je to mimořádný úspěch zahraniční politiky, pro občany definitivní opuštění dědictví středoevropského bolševismu. Radost nám nemůže pokazit ani prohlášení Evropské komise a Rady, které společně kritizují Českou republiku za to, že ve vyjednávání s americkou stranou postupovala samostatně a nezávisle.

Čím je kritika evropských institucí motivována? Proč takový křik, když většina "starých" členských států s USA bezvízový styk mají? Proč vadí zrovna Češi? Nejprve je třeba osvětlit, že ČR při vyjednávání postupovala srozumitelně a transparentně a neporušila žádnou část (evropské) komunitární politiky. V průběhu vyjednávání s americkou stranou jsme do závěrečného Memoranda zakomponovali vše, co po nás Evropská komise žádala. Text je právně kompatibilní s právem Evropských společenství.

Také zástupci USA postupovali správně, když vyjednávali výhradně bilaterálně. Americké zákony totiž nedovolují americké vládě uzavírat bezvízový styk s nadnárodními organizacemi nebo uskupeními. Jejich legislativa jim to zakazuje.

Kdyby, například, USA uzavřely smlouvu o bezvízovém styku s OSN jako nadnárodním uskupením, musely by umožnit bezvízový vstup do USA mnohým tyranům či gangsterům, kteří v OSN "sedí a zastupují své státy". Patří mezi ně mnohé africké, asijské a latinskoamerické režimy. Koneckonců komunistický Sovětský svaz, o jehož antidemokratické podstatě nemůže být sporu, tam také hlásal své žvásty.

Myslím, že prvním a hlavním motivem souboje mezi evropskými institucemi a českým postupem je spor mezi zastánci federálního uspořádání Evropy a těmi, kteří se domnívají, že státy mají postupovat společně pouze tam, kde se na takovém postupu svobodně dohodnou. Evropští federalisté se domnívají, že EU má zastupovat jeden ministr zahraničních věcí, který bude jako jediný vystupovat jménem všech členských států unie a formulovat jejich společnou a jednotnou zahraniční politiku. To je ale velmi sporné a v mnoha případech i nebezpečné.

Je skutečností, že zahraniční politika každé členské země EU je různá. Liší se podle toho, jaké zahraničněpolitické zájmy daný stát má. I školákovi je jasné, že dohoda všech 27 členských států je téměř nemožná všude tam, kde se obhajují vlastní zájmy. Vzpomeňme si na okolnosti, když USA vytvářely koalici pro válku v Iráku. Jak se tehdy chovala Francie a Německo? Jak se později chovaly vlády Itálie a Španělska? Bytostným národním zájmem Francie přece bylo zachovat v Iráku

tehdejší stav - francouzská polostátní ropná společnost Elf tam vlastnila těžařská práva k značnému množství naftových polí.

Umíme si představit, jak by asi v té době vypadaly výsledky oné jednotné společné zahraniční politiky?

Druhým podstatným momentem, kterého je třeba si všimnout při zkoumání okolností sporu evropských institucí s českým postupem ohledně víz do USA, je dlouhodobě skrytý antiamerikanismus Evropské unie. To je pro většinu z nás zcela nepochopitelné!

Proč, s jakou motivací, by měly členské země EU postupovat proti USA? Američtí vojáci osvobodili část Evropy a zachovali tam demokratická zřízení. Celý poválečný vývoj poté západoevropské země prožily v blahobytu díky americké hospodářské pomoci a v bezpečí amerických vojenských sil. A přesto je to pravda. Znamé jsou roztržky francouzské prezidenta de Gaulla s americkými prezidenty, vždy vzpurné postavení Francie uvnitř NATO. Neschopnost Evropanů vyrovnat se americkému hospodářskému růstu a s tím spojená závist i letité povýšené a snobské ohrnování nosu nad americkým "kulturním primitivismem, naivitou a kovbojskými manýry".

Antiamerická nálada uvnitř EU je hrubě podrážděna tím, že si USA a jakási Česká republika, které navíc ještě v EU "teče mléko po bradě", samostatně vyjednávají a na nikoho se příliš neohlížíjí.

Zcela průhledně to formulovala nizozemská poslankyně z liberální frakce (!!!) Sophia in't Veldtová, když v parlamentní debatě řekla, že "postup Čechů je vysoce destruktivní a my [EU], bychom neměli podlehnout americké taktice rozděl a panuj." Své emotivní vystoupení zakončila bojovnou výzvou, že "naše vláda nesmí být vykonávána ve Washingtonu ale v Bruselu (!)". To jsou, podle mého názoru, dva základní momenty, které vedou Brusel k napadání postupu a rozhodnutí suverénní české vlády.

Co by si tak federalisté počali, kdyby si Poláci, Slováci, Litevci či Estonci počínali podobně? Jak by to asi dopadlo s jejich federálním snem o jediné a správné "celoevropské" zahraniční a bezpečnostní politice (samozřejmě řízené z Paříže a Berlína)? A jak by to asi mohlo dopadnout s námi a naší svobodou rozhodovat o svých věcech nezávisle?

Pozn: několik hodin po dokončení tohoto textu oznámily pobaltské státy a Slovensko, že budou následovat příklad ČR.

PaedDr. Ivo Strejček
člen VR, předseda OS Žďár n. S. a poslanec EP

www.ods.cz

**PROJEV
PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
V JEMENSKÉ OBCHODNÍ KOMOŘE
(20.3.2008)**

Zastávám názor, že nejlepší diplomacie je ekonomická diplomacie. Proto na zahraničních cestách nikdy nevynechám příležitost vystoupit před podnikateli. Obchodníci spojují svět. Většinou lépe než politici. O tom, že obchodníci předcházejí politiky, svědčí i to, že ekonomicky naše dvě země spolupracují už od počátku své samostatnosti po roce 1918, zatímco diplomatické vztahy se datují až od roku 1938. Rád udělám byznysmenům místo. Poté, co tu byla podepsána dohoda o ochraně investic, je ten prostor zase o něco větší. Jemen je také pro Českou republiku jednou z osmi prioritních zemí pro dlouhodobou spolupráci.

Zaměřujeme se na oblasti, které, jak předpokládám, jsou pro vaši zemi důležité: vodní hospodářství, elektroenergetiku, vzdělání. Ročně se na rozvojové projekty vydá zhruba milion dolarů. Věřím, že i tato návštěva přispěje k dynamičtějšímu vývoji hospodářských vztahů. Obrat vzájemného obchodu kolem 10-ti milionů dolarů lze určitě zvýšit. Ostatně mám s sebou početnou podnikatelskou misi a doufám, že zde nebude zahálet.

Česko je průmyslovou zemí, která dokáže dodávat širokou škálu zboží, a to v dobré kvalitě za dobrou cenu. (Od strojírenských výrobků, přes dopravní zařízení, zdravotnickou techniku, léčiva, potraviny, až k obuvi a sklářským či keramickým výrobkům.) Vidím možnosti spolupráce v cestovním ruchu a lázeňství (o české lázeňské know-how projevíli zájem i v Jordánsku). Jak jsem řekl, politici by měli uvolnit místo byznysmenům. To tímto činím, předávám slovo viceprezidentovi českého svazu průmyslu panu Jaroslavu Hanákovi, aby představil členy podnikatelské mise.

Úřad vlády ČR

**PROJEV
PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
NA PODNIKATELSKÉM FÓRU VE VIETNAMSKÉ HANOJI
(21.3.2008)**

Byznys stojí na lidech. Vietnamská komunita v Česku je silná, stejně jako je silná komunita Vietnamců, kteří se po studiu u nás vrátili a nyní doma zastávají důležité posty. Vietnamci v Česku působí jako zaměstnanci, studenti i podnikatelé. Ve Vietnamu znají už z doby před druhou světovou válkou jméno Baťa. Stejně jako řadu našich strojírenských výrobků. Vždy jsme se uměli prosadit kombinací výkon/cena. A platí to i dnes. Trojice slov Česko / Vietnam / obchod, to je tradice / současnost / budoucnost. Měnila se doba, měnily se režimy, ale české strojírenské výrobky si ve Vietnamu vždy držely dobrou pověst.

A věřím, že si ji udrží nadále. V roce 2007 obrat vzájemného obchodu činil 253 mil. USD (meziroční přírůstek 60,6 %), český export dosáhl 65,9 mil. USD (růst o 132 %) a vietnamský vývoz 187,1 mil. USD (růst o 44,9 %). České firmy se dnes kromě energetiky zajímají i o další obory: např. v sektoru finančních služeb. Významná česká finanční skupina PPF, která v roce 2006 otevřela v Ho Či Minově Městě svoji kancelář, plánuje investice ve Vietnamu a očekává, že brzy obdrží licenci. Jsme připraveni sdílet naše zkušenosti s tržními reformami. Rychle rostoucí vietnamská ekonomika bude potřebovat nové technologie a nové vybavení. Kde jinde ho vzít, než u starých dobrých dodavatelů?

Dnes vám dodáme stroje a zařízení, továrny a investice. Zítřka můžete vy dovážet a investovat v Česku. Jsme otevření, chceme bourat všechny bariéry v obchodování. Jsme si jisti, že otevřenost a spolupráce se vyplácí všem. Dnes je Česko součástí Evropské unie. Obrovského trhu s téměř půl miliardou spotřebitelů. Patříme mezi země, které chtějí tento ohromný trh dále liberalizovat, uvnitř i navenek. To je šance i pro vietnamské obchodníky.

My politici bouráme bariéry. Vytváříme podmínky pro podnikání. Podepisujeme dohody. Vy podnikáte. Dejte se do toho.

Úřad vlády ČR

**ROZHOVOR REDAKTORA VILIAMA BUCHERTA
S PREMIÉREM MIRKEM TOPOLÁNKEM
V DENÍKU MF DNES
CUKR A BIČ PRO BLÍZKÝ VÝCHOD
(26.3.2008)**

Na Blízkém a Středním východě hrálo bývalé Československo zvláštní roli. Pomohli jsme vzniku státu Izrael, ale pak jsme podporovali diktátorské arabské režimy. Dnes se snažíme o vyvážený přístup. Lze jej ale vůbec v této nesmírně rozbouřené oblasti dosáhnout?

Náš přístup byl dán tím, jaký u nás panoval režim. Podpora vzniku Izraele proběhla ještě předtím, než se komunisté chopili všech mocenských nástrojů. Pak jsme dodávali zbraně arabským režimům. Ale z dnešního pohledu to paradoxně není špatně: všichni uznávají, že jsme jednou z mála zemí, která má dobré vztahy se všemi státy regionu. A nadstandardní s Izraelem.

Některé země oblasti jsou velmi problematické. Například Sýrie je obviňována z podpory terorismu. I s těmi máme dobré vztahy?

Také na takzvaně problematické země máme historické vazby. Jde třeba o Sýrii, která v Libanonu podporuje hnutí Hizballáh. Či Írán, který destabilizuje situaci v některých částech oblasti. I s těmito zeměmi můžeme ale na určité úrovni a za určitých podmínek jednat.

Může tak malá země, jako je Česko, vlastně mít k někomu na Blízkém východě blíže?

V regionu sice máme nejbliž k Izraeli, a to z mnoha důvodů, což ale skutečně neznamená, že máme špatné vztahy s ostatními. V jejich vzájemném konfliktu nestraníme ani izraelské administrativě, ani palestinské samosprávě. Problém je v tom, že palestinská samospráva není schopna v oblasti, kde by měl vzniknout jejich stát, udržet pořádek. A nemá k tomu ani nástroje. Proto pomáháme Palestincům s výchovou policistů či elektrifikací některých území. Bez určitých nastavených mechanismů a pravidel nemůže fungovat vůbec nic. Přitom Gazu ovládá Hamas, který já pokládám za teroristickou organizaci.

To znamená, že se máme chovat rozdílně i k různým hnutím a stranám na palestinských územích?

Hamas nerespektuje vlastní vládu a komplikuje mírový proces. Vždyť nechce uznat stát Izrael.

Víte, která země měla jako vůbec první na světě palestinské velvyslanectví na svém území, i když ten stát neexistoval. A neexistuje?

To nevím.

V roce 1988 Československo.

No vidíte.

Nejsme ale v pohledu na Palestince rozpolcení? Hamas má přece v Gaze reálnou moc, předtím byl ve vládě a vyhrál volby. Podporovat jenom část Palestinců nemusí vést k ničemu dobrému.

Podpořil jsem izraelského premiéra Olmerta v jeho strategii diferencovaného chování v rámci jedné palestinské samosprávy. Tedy cukr pro ty, co na Západním břehu Jordánu spolupracují, a bič pro ty, kteří to v Gaze odmítají.

Jak se díváte na kontroverzní výstavbu dalších židovských osad na palestinských územích?

Další osady jsou problém a já jsem izraelským představitelům řekl, že pokud chtějí zachovat důvěryhodnost mírového procesu, pokud chtějí uskutečnit projekty s Jordánskem, pokud chtějí posilovat palestinskou samosprávu, jsou osady věcí, která v západní intelektuální společnosti vyvolává velké pochybnosti. Musí si na to dát pozor.

Má vůbec za současné rozjitřené situace mírový proces šanci na úspěch?

Pokud má mít úspěch, je nutné jej budovat na pozitivních příkladech, třeba ze Západního břehu Jordánu. Izraelci to vědí. Při mých jednáních jak v Jeruzalémě, tak v jordánském Ammánu si ale všichni mysleli, že letos se podaří problémy mezi Izraelci a Palestinci alespoň posunout, i když ne vyřešit.

Je pozitivním příkladem také zeď oddělující Izrael od Palestiny? Zeď, která často nevede po linii, o níž se předpokládá, že by mohla být hranicí palestinského státu, ale zařezává se do něj?

Byl jsem v Izraeli třikrát a pochopit úplně všechno, co a jak se tu odehrává, není jednoduché. Vždy bude diskuse o hranicích. To, kudy vede ta zeď, má logické vysvětlení z izraelské strany, ale chápu, že druhá strana s tím nebude nikdy souhlasit.

Jenže Česko se kdysi oficiálně připojilo ke stanovisku, které tuto zeď zpochybnilo. To už neplatí?

Pokud by se podobné stanovisko objevilo v Evropské unii dnes, byli bychom mezi těmi, kteří by s ním nesouhlasili.

Jen abychom si to vysvětlili. Podporuje vaše vláda vznik samostatného palestinského státu? Protože to, v jakých hranicích přesně má vzniknout, je stále jedním z hlavních nevyřešených problémů.

Ano, podporujeme vznik palestinského státu. Nestačí ho ale jenom ohraničit a vyhlásit. Bez fungující samosprávy, státní správy a bez fungujících ekonomických vazeb je to projekt odsouzený k zániku. Už před sedmi lety mi Šimon Peres řekl větu, která platí: "Politici v tomto regionu vždy selhali, tady to mohou vyřešit už jen podnikatelé." Obchodní vazby by mohly překonat bariéru krvavých střetů. Nic zde nemá jednoduché řešení. Opakuji, že pokud na to zůstanou některé státy takzvaně samy, potom své problémy vyřešit nemohou. To znamená, že musí pomoci mezinárodní společenství včetně nás. Pokud ale budou existovat dobře vyzbrojené organizace jako Hizballáh či Hamas, které odmítají uznat Izrael, bude těžké tento problém vyřešit. Jak říká izraelský premiér Olmert: "My nejsme ti, kteří se ráno probudí a střílejí, my se bráníme."

Před chvílí jsem hovořil o možné české rozpolcenosti. Například Jiří Paroubek navštívil nedávno Sýrii a celkem si s představitelem tamního režimu notoval.

On sehrává při těchto cestách velmi negativní roli. Já jsem si nikdy v roli opozičního politika nedovolil takto "odstřelovat" zahraniční politiku vlády. Stínování zahraniční politiky Paroubkem je nesmírně škodlivé. Jeho postup je nestoudný. Poškozuje Českou republiku. To je strašná věc, jet do Sýrie, nechat si to zaplatit a ještě to nekonzultovat s vládou a ministerstvem zahraničí.

Už jste hovořil o nadstandardních vztazích s Izraelem, ale existují přece i další země regionu, s kterými nemusíme mít větší spory.

Kromě Jordánska, kde jsem byl nedávno, jsem teď navštívil Jemen a Spojené arabské emiráty, to jsou bezproblémové země. Pozval jsem palestinského premiéra do Prahy. Chci navštívit některé země severní Afriky, do Egypta pojede na návštěvu prezident.

Podle průzkumů není mezi Čechy oblíbený a důvěryhodný ale ani Izrael. Stejně jako jiné státy oblasti. Čím si to vysvětlujete? Je to dáno desítky let trvajícím konflikty a z toho plynoucími obavami?

Může to být i tím. Lidé jsou pořád krmeni informacemi bez vysvětlení, co je příčina a co následek. Podívejte se na Českou televizi, konflikt s Izraelem je zde pojímán často velmi jednostranně. Také mohl převládnout pocit, že my jsme v bezpečí a všechny oblasti, kde se válčí, vnímáme negativně, aniž bychom hledali kontext. Souvisí to s naším pohodlným životem, s naší slabou vůlí k obraně, tedy i s radarem.

Můžete více naznačit, jakou roli můžeme při řešení blízkovýchodního konfliktu sehrát? Jestli tedy můžeme vůbec nějakou roli hrát.

Nejsme žádní mesiáši, nespasíme tento region. Zvláště v době našeho předsednictví EU, tedy příští rok, ovšem můžeme být aktivní. Na to se ale musíme připravovat již teď. Přípravě by měly pomoci i zahraniční cesty, které chystám. Speciálně na západním Balkánu a v blízkovýchodním konfliktu míníme skutečně hrát silnější roli než doposud.

Zejména arabské země se domnívají, že ČR jako předsedající země EU bude schopna něco vyjednat a zařídít i na Blízkém východě. Přitom názory mocností, jako jsou Německo či Francie, se liší od pohledu jiných států Unie. Jak to "zařídíme"? Mně se tato arabská představa zdá poněkud naivní.

Jenže ona vychází z reality, kdy se Evropská unie chová poměrně vlažně k problémům tohoto regionu. Vždyť společná zahraniční politika neexistuje! Javier Solana do oblasti sice jezdí, ale schází se i s těmi, s kterými bych se já nikdy nesetkal. Kde vidím problém? EU se tváří, že společnou zahraniční politiku má. A přitom ji nemá.

A nemůže to být jednoduše tak, že když je výsledek nejistý, a to je na Blízkém východě skoro vždy, tak se do toho nikomu nechce?

Je to horký brambor a spálili se tam už všichni. Ani my za našeho předsednictví nechceme tento proces moderovat. Chci ale, abychom byli o něco aktivnější. Pokud nás tedy k tomu někdo pustí. Naše politika je zde svým způsobem opatrná, neboť vychází z naší velikosti, vlivu a tradice. Vidíme zde mnohá rizika a nechceme jít do něčeho, co by dopadlo směšně. Češi nechtějí být směšní.

V průběhu několika týdnů jste navštívil Izrael, Jordánsko, Jemen a Spojené arabské emiráty. Jaké nejzajímavější osobní zážitky jste měl?

Bylo jich mnoho, ale i přes přípravu jsem byl překvapen silou osobnosti jordánského krále Abdalláha II. To je velmi moderní a akční státník. Velmi jsme si při diskusi rozuměli. Opakovaně jsem se setkal se Šimonem Peresem, dnes izraelským prezidentem. To byla úchvatná schůzka. On je svým způsobem jedním z duchovních vůdců země. Abdalláh mě překvapil tím, jaký je. A Peres tím, jakým zůstal.

www.ods.cz

**PROHLÁŠENÍ
PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
K ÚČASTI NA ZAHÁJENÍ OH
(27.3.2008)**

Původně jsem na zahájení Olympijských her jet nechtěl, protože jsem dával přednost prezidentu Václavu Klausovi. Po prezidentově oznámení, že nemůže na OH odjet kvůli operaci, se situace změnila. Přede mnou stojí rozhodnutí, jak se zachovat a cítím potřebu sdělit v pár bodech svůj názor:

1. Plně stojím za prohlášením vlády k situaci v Tibetu, které je ostatně také mým dílem, a pokládám ho v této chvíli za dostatečné.
2. Nechci v žádném případě poškodit naše sportovce, kteří se na OH poctivě připravují. Nespojuji jejich účast s mým rozhodnutím, zda jet, či nejet na zahájení OH a v každém případě jim přeji úspěch.
3. Rozhodnutí, zda se má či nemá premiér coby představitel republiky zúčastnit zahájení OH, bude rozhodnutím celé vlády. Přijmeme ho na základě důkladné věcné analýzy. Nemám ve zvyku činit laciná gesta a neučiním tak ani v souvislosti s Olympijskými hrami.

Úřad vlády ČR

**TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ
PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
K JEHO ZAHRANIČNÍ CESTĚ DO VIETNAMU
(27.3.2008)**

Návštěva premiéra Mirka Topolánka ve Vietnamu byla výrazem kontinuity priorit české zahraniční politiky.

Vietnam je jednou z prioritních zemí pro dlouhodobou rozvojovou spolupráci ČR. Její zařazení do seznamu prioritních zemí schválila v roce 2004 sociálnědemokratická vláda Vladimíra Špidly, která ji odůvodnila potřebností, mimořádně silnou tradicí rozvojové spolupráce a potenciálním přínosem rozvojové spolupráce pro rozvoj vzájemně výhodných hospodářských vztahů. Má návštěva ve Vietnamu tak byla výrazem kontinuity priorit české zahraniční politiky.

ČR je ve Vietnamu součástí rozsáhlé donorské komunity, která zahrnuje 25 bilaterálních a 15 multilaterálních dárců a několik stovek neziskových organizací. Naše rozvojová spolupráce s Vietnamem se zaměřuje jak na sektor ochrany životního prostředí, tak i na podporu komunitárního rozvoje a posilování kapacit veřejné správy s účelem vytvořit podmínky pro jeho postupnou demokratizaci a zavádění principů řádné správy věcí veřejných.

Nepřímo jsme tak pomohli i členství Vietnamu ve Světové obchodní organizaci (WTO). Plné zapojení Vietnamu do světové ekonomiky s sebou nepochybně přinese i tlak na větší otevřenost vietnamského politického systému. Otázka praktické podpory ČR procesu demokratizace, spojenému i se zlepšením dodržování lidských a občanských práv, je ostatně jednou z dalších priorit české zahraniční politiky, tvořících ústřední bod agendy mých zahraničních cest.

Ve Vietnamu v současné době žije několik tisíc česky mluvících občanů, většinou absolventů českých škol. I v ČR žije a pracuje velmi početná vietnamská menšina. Tito lidé jsou nejlepšími vyslanci potřeby prohlubování vazeb mezi oběma zeměmi. Výpady Jiřího Paroubka proti Vietnamu a zneužívání problematiky česko-vietnamských vztahů pro účely politického zviditelnění tyto lidské vazby výrazně narušují. I v tomto smyslu tzv. alternativní zahraniční politika ČSSD poškozují české zájmy v zahraničí.

Úřad vlády ČR

**OTEVŘENÝ DOPIS
EUROPOSLANKYNĚ ZUZANY ROITHOVÉ (KDU-ČSL)
PREMIÉROVI ČR
(27.3.2008)**

Vážený pane předsedo vlády,

oceňuji stanovisko vlády ČR, která včera odsoudila brutální násilí páchané na demonstrantech v Tibetu a žádá jeho okamžité zastavení.

Hrubé porušování lidských práv v Čínské lidové republice je námi politiky odsuzováno již mnoho let. Mezitím se upevňují ekonomické vazby mezi Čínou a členskými státy EU, aniž by docházelo k jakémukoli zlepšení. Nadále je každá svoboda projevu v Číně trestána vězněním, mučením či smrtí. Tibet je však pouze špičkou ledovce brutálních represí. Může se nicméně stát katalyzátorem postupných změn ze strany čínské vlády, pokud ta bude vystavena důslednému politickému tlaku. K tomu je však nezbytné, aby se evropští státníci sjednotili nejen v proklamativním odsuzování násilí, ale byli také schopni učinit silné politické gesto. Před hrubým porušováním lidských práv kdekoli na světě - Čínu nevyjímaje - není možné zavírat oči, a to nehledě na provázané ekonomické zájmy.

Dovoluji si Vás, pane premiére, požádat, abyste zvážil vyhlásit politický bojkot Olympijským hrám v Pekingu. Návrh znamená veřejně odmítnout svou účast jako předsedy vlády ČR na zahajovacím ceremoniálu, pokud bude Čína pokračovat v kulturní i fyzické genocidě páchané na Tibeťanech.

Návrh předsedy Evropského parlamentu Hanse-Gerta Pötteringa na takovýto politický bojkot zahájení her byl včera podrobně diskutován na plenárním zasedání EP v Bruselu a podpořen řadou poslanců napříč politickým spektrem.

Politika je o symbolech a o gestech a toto gesto by dle mého názoru evropským politikům, presidentům a premiérům slušelo. Pro mne osobně a další spoluobčany půjde též o důležitý test, zda Evropa lidská práva bere jako záležitost překračující hranice, jako záležitost nás všech, anebo v případě Číny uplatní selektivní přístup.

Cílem tohoto gesta však není nic více a nic méně než ukončení represí, propuštění politických vězňů v Tibetu a neodkladné zahájení dialogu mezi čínskou vládou a zástupci tibetské exilové vlády a Dalajlámou o takové míře autonomního uspořádání, která vrátí Tibeťanům právo na kulturní a duchovní nezávislost a důstojný život. Předseda exilového tibetského parlamentu včera také upozornil, že do Tibetu je nutné vyslat nezávislé zdravotníky, kteří poskytnou nutnou péči zraněným lidem.

V úctě

Zuzana Roithová,
poslankyně EP za KDU-ČSL

www.kdu-csl.cz

**ROZHOVOR
S VICEPREMIÉREM ALEXANDREM VONDROU
NA ČT 1 (POŘAD DOBRÉ RÁNO) O JEHO NÁVŠTĚVĚ V SRBSKU
(27.3.2008)**

Místopředseda vlády pro evropské záležitosti Alexandr Vondra je v Srbsku na dvoudenní návštěvě. Právě Česká republika stále ještě nezaujala postoj ke Kosovu, k tomu, jestli má uznat jeho nezávislost, či nikoliv. No, a právě i o tom by měl v Srbsku Alexandr Vondra hovořit. Vicepremiér nás právě teď poslouchá. Dobrý den.

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Dobré ráno přeji.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka: Přesvědčili vás srbští představitelé, aby Česká republika neuznávala nezávislost Kosova?

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Tak srbští představitelé jsou realisté a oni vědí, kde dneska se většina evropských zemí pohybuje. Ale myslím si, ta návštěva je velice důležitá, protože ať už to bude jakkoliv, tak my máme veliký zájem na tom pokračovat ve velmi dobrých vztazích se Srbskem. Považujeme Srbsko za naše přátele a ta debata byla o tom, jak my v tomhle těžkém momentu pro srbskou historii můžeme spolupracovat tak, aby pro Srbsko ta evropská perspektiva zůstala plně otevřená. To si myslím, že je nesmírně, nesmírně důležité.

František LUTONSKÝ, moderátor: Sám jste to, pane vicepremiére, nazval těžkým momentem. Měla by tedy česká vláda uznat dříve, či později Kosovo? Stane se tak? Váš osobní názor.

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Tak, víte, není to jednoduchý moment ani pro nás. My o tom vedeme doma diskusi, zatím ještě ministr zahraničí nepředložil návrh na další postup. Já očekávám, že příští týden před summitem v Bukurešti to budeme asi na vládě diskutovat. Myslím si, musíme být realisté, ale i kdyby to vyústilo v uznání Kosova, tak já jsem přesvědčen, že Srbsko je klíčový partner nejenom pro nás, ale i pro celou Evropu tady na západním Balkáně. A musíme postupovat tak, abychom ty vztahy posilovali.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka: Pane vicepremiére, váš osobní názor, v tuto chvíli tedy uznat nezávislost Kosova?

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Já si myslím, že není vhodné teď dnes tady z Bělehradu činit nějaké silácké prohlášení. Já vím, že vy byste to velice rádi chtěli slyšet. Já vám rád ten názor řeknu, ale myslím si, že je korektní, a to skutečně co nejdříve diskutovat na vládě.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka: Pane vicepremiére, váš osobní názor, v tuto chvíli tedy uznat nezávislost Kosova?: A myslíte, že už rozhodnete příští týden na vládě o tom, jestli uznáte, nebo neuznáte Kosovo? Vy jste říkal před Velikonocemi, že máte velikonoční půst na politická rozhodnutí. Ten půst, předpokládám, už skončil. Takže bude už příští týden jasné, jak se k tomu postavíte?

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Tak jsme skutečně to týdnů velice důkladně zvažovali a myslím si, že i tento rozumný,

uvážlivý, neuspěchaný postoj byl tady v Bělehradě několikrát oceněn. Ale samozřejmě nelze to odkládat donekonečna. Prostě dostaneme na stůl analýzu, vyhodnotíme tu analýzu a uděláme rozhodnutí.

František LUTONSKÝ, moderátor: A neměla by tedy vláda podle vás počkat třeba až na výsledek předčasných voleb v Srbsku? Měly by se odehrát v polovině května. Je to vůbec reálná varianta?

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Já skutečně znovu nechci tady činit nějaká prohlášení silná ani tím, či oním směrem, nebylo by to vhodné. My jsme tady samozřejmě mluvili u těch rozhovorů velice otevřeně, ale myslím si, musíme komunikovat teď z očí do očí a až dojdeme k názoru, tak ho sdělíme i veřejnosti.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka: Hlavně, aby se to neuspěchalo. Tak to byl Alexandr Vondra, vicepremiér pro evropské záležitosti. Na shledanou.

Alexandr VONDRA, místopředseda vlády pro evropské záležitosti (ODS): Na shledanou.

**ČLÁNEK EUROPOSLANCE HYNKA FAJMONA (ODS)
V DENÍKU LIDOVÉ NOVINY
ZELENÉ EUROPLÁNOVÁNÍ
(28.3.2008)**

Ještě před 20 lety jsme žili v době socialistických budovatelských závazků. Nyní žijeme v době evropských klimatických závazků. Jeden je již v platnosti. Jmenuje se Kjótský protokol a ukládá České republice do roku 2012 snížit objem emisí skleníkových plynů oproti roku 1990 o osm procent. Státy staré patnáctky EU mají snižovat o šest, Polsko a Maďarsko o sedm procent. Proč Česko již nyní má větší závazek než všechny ostatní státy EU, se zeptejte ČSSD, jejíž vláda nám to v roce 2001 dojednala.

Ostatní státy světa mimo dnešní EU žádné takové závazky nemají. Řada jich sice Kjótský protokol přijala, ale žádné povinnosti snížit emise se jich netýkají. To je případ třeba Ruska, Číny nebo Indie. Co z toho plyne? Ty emise, které státy EU velmi draze odstraňují, se v jiných státech mimo unii klidně vypouští do ovzduší a ve výsledku se celkový objem emisí nesnižuje. Evropská unie dnes produkuje 16 procent světového objemu emisí, a kdyby se jí podařilo snížit svou produkci o 20 procent, tak tyto "ušetřené" emise snadno nahradí producenti z Číny, USA, Ruska, Indie a dalších států. Dosažení cíle snížit celosvětově objem emisí je v nedohlednu, zato náklady na tuto politiku již zde máme v podobě prudce rostoucích cen energií a jídla.

Kjótský protokol ještě ani nebyl naplněn a nebyl ani vyhodnocen, a už tady máme návrhy na další klimatické závazky. Minulý rok na jaře Evropská rada schválila závazek, který zní jako budovatelský slogan: Dvakrát 20 procent do roku 2020. Evropská unie má do roku 2020 dosáhnout 20procentního snížení emisí skleníkových plynů a 20procentního podílu energie z obnovitelných zdrojů. Tento závazek přitom má být realizován i v případě, že ostatní státy světa nepřijmou vůbec žádné závazky na své emise. Pokud se ostatní státy světa připojí, tak EU zvýší svůj závazek snížení emisí až na 30 procent. Kromě toho byl navíc přijat závazek zvýšit objem biopaliv na 10 procent do roku 2020.

Rozum velí: jádro. Předseda Evropské komise nedávno představil klimatický balíček opatření, který má vést k dosažení těchto cílů. Sdělil, že to sice bude stát poměrně dost peněz, ale že to je mnohem méně, než bychom zaplatili za klimatické změny, pokud by EU nedělala nic. Jedním z opatření má být obchodování s emisními povolenkami. To již nyní na základě Kjótského protokolu funguje. Dosud se ale povolenky rozdávaly emitentům zdarma. Nově se mají zpoplatnit. Platit tak budou všichni velcí producenti emisí skleníkových plynů, což jsou u nás především uhelné elektrárny. Dojde tak k prudkému růstu cen elektřiny. Toto ale zelení politikové již veřejnosti neříkají.

Doufejme, že vůdcové Evropské unie dostanou rozum a tyto zbytečné a pracovní místa ničící závazky ještě přehodnotí. Prvním krokem k tomu by mohl být návrat k jaderné energetice. Ta, jak známo, žádné emise skleníkových plynů nezpůsobuje, a přesto je environmentalisty odmítána. Tento nesmyslný postoj se musí v zájmu zajištění energetické bezpečnosti všech evropských států změnit. Prvním krokem k tomu bylo zřízení Evropského jaderného fóra, které bylo společnou iniciativou české a slovenské vlády. Nyní se zdá, že renesanci jaderné energetiky aktivně podpoří rovněž francouzský prezident Nicolas Sarkozy. Pokud se podaří překonat nesmyslný odpor Rakouska, bude to skvělá zpráva pro občany v celé Evropské unii. Levnou elektřinu budeme i v budoucnosti potřebovat všichni.

**ČLÁNEK MINISTRYNĚ OBRANY
VLASTY PARKANOVÉ (KDU-ČSL)
V DENÍKU MF DNES
UCTILI JSME HRDINU, BOJ POKRAČUJE
(28.3.2008)**

Nasazení našich vojáků ve stabilizační misi NATO v Afghánistánu si bohužel vybralo další krutou daň. Vidět naše vojáky vracet se z mise, kam jsme je poslali, v rakvi nebo i v bezvědomí je rozhodně nejtěžší okamžik, jaký jsem jako ministryně obrany zažila. Tváří v tvář rodině a přátelům padlého vojáka hledá člověk nejen slova útěchy, ale nutně si musí položit otázku, zda bylo opravdu nutné poslat naše vojáky do daleké země, do konfliktu, se kterým zdánlivě nemáme nic společného.

Poněkud překvapivě začnu tím, že to nutné nebylo a není. Věcně vzato záleží jen na nás, zdali se tak rozhodneme, nebo ne. Už po roce 1989 jsme se mohli uzavřít do izolace, vyhlásit jednostrannou neutralitu a spoléhat na to, že případná rizika jsou dostatečně vzdálená v čase i v prostoru. V době, kdy se zdálo, že s pádem komunismu zavládnou v naší části světa idyllické časy bez válek, se tento názor mohl jevit jako správný. Vždyť ani NATO po skončení studené války dlouho nevědělo, jaký má být vlastně smysl jeho další existence.

Náboženský fanatismus šířící se z Blízkého východu všechno změnil. Před terorismem, který islámští radikálové používají jako metodu boje, není v bezpečí žádná země. Pokud jim k tomu dáme prostor, mohou s velkou ničivou silou udeřit na libovolnou vzdálenost a cíl, pro který se rozhodnou. Mírumilovnost a sebevětší snaha do ničeho se nevměšovat nás před nimi nemůže ochránit. V očích radikálů jsme legitimním cílem už jenom proto, že kulturně patříme k západnímu světu a vyznáváme svobodu slova, jejíž součástí jsou i karikatury islámských symbolů nebo kritika islámu jako takového. Ať se nám to líbí nebo ne, jsme součástí konfliktu, který jsme si nevymysleli, ani jej nevyvolali. Afghánistán je teritorium, ze kterého byly naplánovány teroristické útoky z 11. září 2001 a dost možná i další teroristické akce. To byl důvod, proč jsme se společně s NATO rozhodli svrhnout režim, který zde islámské teroristy hostil a podporoval. Bez stabilizace a civilní rekonstrukce této země by však hrozba terorismu nezmizela. Se svými kmenovými územími a tradičně slabou centrální vládou je Afghánistán ideálním zázemím terorismu. Připustíme-li, aby si zde radikálové znovu vybudovali základny a mohli nerušeně sprádat plány na to, jak zabít co nejvíce lidí na Západě, pak bude v ohrožení nejen Amerika, ale stejně tak i Evropa – a my s ní.

Náš vstup do NATO byl vyjádřením našeho odhodlání nebýt – jako už mnohokrát v minulosti – jen trpnou obětí dějin, ale jejich aktivním spoluvůrcem. Proto mi připadá nešťastné, když slyším jako důvod pro nasazení našich vojáků v Afghánistánu, že je to náš závazek vůči NATO. Takový argument je pravdivý jen částečně, respektive nepostihuje celou pravdu. Do NATO jsme nevstoupili proto, abychom bojovali v cizích válkách, ale proto, abychom sdíleli odpovědnost za západní civilizaci, která je přes všechny své nedostatky světem svobody a demokracie. Takový svět není samozřejmostí a čas od času vyžaduje oběti včetně těch nejvyšších.

Včera měl pohřeb český voják, který zemřel v boji s islámským radikalismem. Tato tragická událost nám znovu připomněla hrdinství a odvahu našich vojáků v zahraničních misích. Jsem přesvědčena, že naše účast v nich je správná, neboť je vyjádřením naší ochoty podílet se přiměřeným způsobem na zajištění vlastního bezpečí. Bez jakéhokoli patosu proto říkám: vzdejme Milanu Štěrbovi stejnou poctu jako všem, kteří padli v boji za naši svobodu.

www.kdu-csl.cz

**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH
VĚCÍ**

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K PREZIDENTSKÝM VOLBÁM
V RUSKÉ FEDERACI
(3.3.2008)**

Výsledky ruských prezidentských voleb, byť zatím neoficiální, nejsou pro nás v kontextu dosavadního vnitropolitického vývoje v Rusku žádným překvapením.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vyjadřuje politování nad tím, že ruské úřady svým restriktivním přístupem neumožnily rovné podmínky pro všechny kandidáty a stejně jako v případě prosincových parlamentních voleb ani vyslání plnohodnotné nezávislé volební pozorovatelské mise OBSE-ODIHR.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky považuje Rusko za významného obchodního, investičního, energetického a surovinového partnera. Má proto zájem na tom, aby se vztahy mezi oběma zeměmi rozvíjely v pozitivním, konstruktivním a pragmatickém duchu.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vyjadřuje naději v kontinuitu politického dialogu České republiky s Ruskem k zajištění oboustranně výhodné spolupráce a doufá, že nové ruské vedení bude aktivně spolupracovat s evropskými a euroatlantickými strukturami, jichž je Česká republika členem.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K SITUACI V ARMÉNII
(4.3.2008)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky je silně znepokojeno vnitropolitickým vývojem v Arménii, který po prezidentských volbách dne 19.2. vyústil ve vyhlášení výjimečného stavu.

Svobodné vyjádření názorů na vládní politiku je podle našeho názoru nedílnou součástí demokratického vývoje, diskuse o budoucím směřování země by se měla odehrávat v mezích zákona a politického dialogu. Použití síly a násilí proti pokojným demonstrantům je zcela nepřijatelné.

Česká republika proto důrazně vyzývá arménskou vládu, aby zabránila dalším násilnostem v zemi a propustila zadržené osoby. Současně vyzývá všechny zúčastněné, aby přistoupili ke konstruktivnímu dialogu s cílem snížení napětí a dosažení řešení krize pokojnou cestou.

MZV

**ROZHOVOR REDAKTORKY RENATY KALENSKÉ
S MINISTREM SCHWARZENBERGEM
V DENÍKU LIDOVÉ NOVINY
ČUNKOVO ÚČETNICTVÍ MUSÍ ZNÁT I VEŘEJNOST
(8.3.2008)**

Čunkovo účetnictví musí znát i veřejnost, říká ministr zahraničí Karel Schwarzenberg a vyvrací tak informace, že ustupuje v otázce návratu Jiřího Čunka do vlády. Kalousek je největší machr z celé vlády. A premiér? Ten člověk opravdu pracuje, říká šéf české diplomacie Karel Schwarzenberg. Nyní leží po operaci srdce v rakouské nemocnici. Rozhovor se uskutečnil po telefonu.

LN: Jak se cítíte?

Víte, po takové operaci slavně člověku není. Je rád, že vůbec žije. Ale operace se podařila, v tomto směru je vše v pohodě. Vyskytly se jen nějaké menší komplikace. S tím musím žít. Co můžu dělati?

LN: Jak často vám sem telefonují vaši kolegové z vlády kvůli Jiřímu Čunkovi?

Z mých kolegů nikdo. Vaši kolegové mi ale volají každou chvíli. Až mi to už jde na nervy.

LN: Omlouvám se, že se budu ptát na totéž. Jaký je tedy váš současný postoj k eventuálnímu návratu Čunka do vlády?

Stejný jako celý ten čas. Já jsem názor nezměnil. Proč musím každou chvíli potvrzovat něco, co jsem už stokrát řekl? Nikdo se neptá pana Čunka, co udělá. Všichni jen zjišťují, jestli já trvám na tom, co jsem říkal. Jako by nebylo samozřejmé, že svůj názor měnit nebudu.

LN: Ptám se proto, že podle MFD jste ze svého požadavku slevil. Sice prý stále chcete vidět Čunkovy dokumenty, ale už podle MFD nepožadujete, aby s nimi byla seznámena i veřejnost.

Ne! Není to pravda! Veřejnost o tom musí být informována. Chci, aby se na Čunkovo účetnictví podívali odborníci na účetnictví. Ti musí říct, zda je to v pořádku, nebo ne. Víím, že se na ně mohu spolehnout.

LN: A až se na to ti úředníci podívají, vy dáte Čunkovy dokumenty na internet?

Jasně. To je pro mě zcela zásadní.

LN: Máte představu, dokdy se to celé musí vyřešit?

To je otázka na premiéra Topolánka. To je jeho odpovědnost. Já ho nenutím udělat ten či onen krok. Jen říkám, že v jistém případě z té vlády půjdu.

LN: Vnímáte to tak, že na vás teď visí osud celé vlády?

Doufám, že ne. Pak bychom na tom byli velice blbě.

LN: Ale pakliže vy z vlády kvůli Čunkovi odejdete, tak zelení hrozí odchodem.

Podívejte se, můžeme si s Čunkem všechno objasnit. A já se mu pak klidně omluvím, že jsem ho trápil. Pak klidně může být ve vládě! Já víím, že žádná vláda není

společnost svatých. Ne, svatí opravdu nejsme. Jenomže když se takovýto problém u člena vlády objeví, tak se to zkrátka musí objasnit.

LN: Prostě když Martin Bursík hovoří o „úzkém prostoru“, který tu zůstává, aby vláda byla zachována, má na mysli jen jednu jedinou cestu - tedy že Čunek ukáže dokumenty, bude s nimi seznámena veřejnost, on se vrátí do vlády a vy v ní zůstanete?

Anebo strana lidová vybere ctihodného poslance či senátora tentononce a ten vstoupí do vlády. I tato možnost je dána. Ale v žádném případě to nemůžeme nechat být.

LN: Už máte napsanou rezignaci?

Ne. Až to bude potřeba, budu ji mít zhotovenou během pěti minut. Určitě na ministerstvu existuje pro tyto účely nějaký vzorový formulář.

LN: Ministr Liška chce, aby se Čunek postavil jinak k romské problematice. Souhlasíte?

Zdá se, že v posledních týdnech se Čunek drží a k Romům se nevyjadřuje. Což mu budiž přičteno ke cti.

LN: Ano, Martin Bursík dokonce žádá dohodu, že se Čunek k Romům nebude vyjadřovat ani nadále. Ale není to divné? Nemůžete přece lidem zakazovat o něčem mluvit.

Ano, každý může mluvit, o čem chce. Ale z pozice vlády to má větší dopad. Já můžu mít na některé věci také jiný názor než Džamila Stehlíková. Nebo můžu mít jiné názory na české lesnictví, než má pan Gandalovič, protože jsem v tom celý život pracoval. Ale když mám nějaké námitky kvůli lesům, tak jdu přímo za Gandalovičem a řeknu mu: „Poslouchej, to se mi nezdá, podívej se na to ještě jednou.“ Rozumíte? Nepůjdu na náměstí mluvit o lesnické politice, protože kvůli tomu nejsem zaměstnán. Já jsem zaměstnán jako ministr zahraničí.

LN: Ale aby to pak nedopadlo tak, že se novináři zeptají Čunka na Romy a on řekne: „Já nemůžu, mně to Bursík zakázal.“ Nebo až se Klause zeptáme na Evropskou unii či globální oteplování, aby to taky neměl od vlády zakázané.

No ale představte si, jaký život bychom měli, kdyby oba dva tohle odpověděli!

LN: Krásný?

Tak! Teď jste to řekla!

LN: Ještě k Čunkovi. V jeho kauze padla další obvinění. Před soudem budou za pár měsíců stát tři lidé, kteří údajně křivě svědčili v jeho prospěch. Takže ukončení kauzy asi nestojí jen na tom, že se podíváte na účetnictví. Budete čekat, jak tyto soudy rozhodnou?

O tomhle jsem nevěděl. Vůbec teď nečtu noviny. Ale doufám, že v těchto případech nezasáhne nějaká čarodějná moc, která by ty případy smetla se stolu. Křivopřísežnictví už je vážná věc.

LN: Když nečtete noviny, možná nevíte, že jste miláčkem vlády. Kdekdo vás označuje za nejpříjemnější překvapení. Naposledy Pavel Bém, podle něhož by byla obrovská škoda o vás přijít.

To je od něho hezké. My se známe už z dřívějších dob, kdy jsme ještě byli lidé mladší, dynamičtější a lepší. Ale víte co? Ve stavu, v jakém jsem, je lehké být miláčkem.

LN: Tvrdíte, že nejste ve spojení s českými politiky. To mě překvapilo. Kateřina Jacques na Aktuálně. cz říkala, že komunikujete s Jiřím Čunkem.

To není pravda. S Čunkem jsem naposledy mluvil ještě předtím, než jsem se vydal do tohoto krásného města. Co se týče vlády, tak jsem telefonoval jen s panem premiérem. Volal jsem mu do Ameriky, abych mu poblahopřál, protože jsem byl šťastný kvůli tomu, co tam udělal. A pak se tady u mě zastavil Martin Bursík. Krátce jsme se pozdravili. A taky mě tu navštívila moje sestra.

LN: Už jsme zmínili, že jste pro mnohé příjemným překvapením ve vládě. Kdo nejpříjemněji překvapil vás?

Kalousek. Je to člověk věci znalý, s humorem, přesný, prostě politický šikula. I starý dědek jako já se může přiučit, jak se to dělá. Kalousek je mezi námi všemi největší machr. Všechna čest. Věděl jsem, že politiku umí dobře. Ale překvapením pro mě bylo, že velice dobře umí i tu věcnou část. Ví, o čem mluví. Je vždy připravený. Jinak premiér mě taky překvapil. I když má občas slabé místo, třeba co se týče výraziva. Ale ten člověk opravdu pracuje. A ví, co chce. Tu vládu dovede celkem dobře držet pohromadě. To je velká vlastnost. Saša Vondra je dobrý, to jsem čekal...

LN: Jak si stojí zelení? Třeba Ondřej Liška?

Ondřej Liška je výborný. Jde mu to až moc dobře. Až mám obavu, aby mu to nestouplo do hlavy. Já bych v jeho věku tak schopný nebyl. Ale mnoho mladých lidí, kteří byli schopní jako on, skončilo velmi brzo, protože se jim z toho trošku zatočila hlava.

LN: Kdo vás zklamal? Zřejmě kromě Čunka.

O zklamání nelze mluvit. To by předtím muselo být i nějaké očekávání.

LN: Možná i Václav Klaus je vámi dnes tak nadšen, protože od vás nic dobrého nečekal.

Aspoň něco...

LN: Martin Bursík prohlásil, že od Klause už neočekává nic nového. Navíc je to podle něj nemocný člověk. Z kontextu vyplynulo, že má na mysli duševní stav.

Duševně chorý Klaus zajisté není. Je to člověk, který přesně ví, s čím má úspěch. A to je zdravý duševní stav, když někdo ví, s čím bude mít úspěch, a podle toho jedná.

LN: Považujete ho za dobrého prezidenta?

Náplní mé práce mimo jiné je hájit hlavu státu. Proto bych se k němu nerad kriticky vyjadřoval.

LN: Nesvrběly vás trochu ruce, když jste hlasoval pro Jana Švejnara? Nedal byste svůj hlas vlastně radši Klausovi?

To bych takhle neřekl. S Klausem si v některých politických věcech dobře rozumíme, my můžeme strávit hodiny a hodiny v letadle a dobře se spolu baviti. Ale řekněme, že člověk to nemá přehánět. On by se asi Václav Klaus taky začal lehce usmívat, kdybych se najednou přehodil a stal se jeho zastáncem.

LN: Ptala jsem se i proto, že jste po první prezidentské volbě zpochybňoval, zda má cenu ještě pokračovat ve švejnarovské koalici se 138 hlasy. Takže jisté váhání jste najevo během volby dal.

Mně už to popravdě řečeno celé šlo spíše trošku na nervy. Celá ta volba mi byla trapná. A někdy u mě promluví emoce... Počkejte, něco vám řeknu. Velmi dobrá byla ta politická hra lidovců, kteří většinou hlasovali pro Klause a předseda Čunek pro Švejnara. Tím se prokázal jako zásadový člověk. To byla velmi dobře vymyšlená hra.

LN: Zkrátka dnes Čunka nikdo nemůže podezřívát, že za hlas Klausovi chce dnes zpátky do vlády.

Ano, já vždycky cením, když tohle někdo umí.

LN: Budete přesvědčovat Švejnara, aby se angažoval v politice?

Ne. Nikdo nemá k politice nikoho přesvědčovat. Nikoho. Ani Švejnara. To je přece takový zvláštní kšeft. Každý musí sám vědět, jestli na to má, jestli to chce.

LN: Pak vám muselo být proti srsti hlasovat pro Švejnara, protože toho ke kandidatuře Bursík přesvědčoval celé měsíce.

Upřímně řečeno, já mám Martina velice rád, ale zdaleka nemáme vždycky stejný názor. Politika je něco, co člověk musí chtít.

LN: Zmínil jste svou gratulaci Topolánkovi. Potěšilo vás tedy, že premiér ocenil bratry Mašíny?

Velice. Ačkoli jsem na rozdíl od dneška tady v nemocnici sotva spal, dostal jsem tuto zprávu a hned jsem panu premiérovi volal, abych mu za to poděkoval. Toto gesto bylo užitečné, nutné a splnili jsme konečně jeden dluh. Musím říci, že jsem se cítil mizerně, ale tenhle telefonát jsem si nemohl nechat ujít. Poprosil jsem ochranku, aby mě s panem premiérem spojili. Já mu za tento čin děkuju.

LN: Věříte tomu, co říká Topolánek, tedy že se tím podaří otevřít diskusi o třetím odboji?

Já nevím, jestli se to ještě podaří. Ale bylo by to dobré.

LN: Budete se v tom angažovat?

Myslím, že bych neměl mluvit o něčem, na čem jsem se nepodílel. V té době jsem byl ještě chlapec. A ani později jsem v žádném odboji nebyl. Takže by mi to nepříslušelo. Mám obrovský respekt před těmi, kteří na to měli tu odvahu.

LN: Bursík o vás řekl, že jste se v prezidentské volbě necítil rozhodně jako ryba ve vodě, že jste toho už měl dost, protože jste vrozený diplomat, a že vám vadily vyhrocené vztahy s ODS, protože vy jste prý ten, kdo má tendenci spory zmírňovat a zklidňovat. Jste už otrávený z politiky obecně?

To se týkalo jen té volby. Hlava státu by v takové situaci zasloužila důstojnost a té se opravdu nedostávalo. Navíc k tomu pak přibyla ta trapná šaškárna s Bobošíkovou.

LN: Tak tu aspoň nikdo nemusel přemlouvat, aby kandidovala.

V tom máte naprostou pravdu. Připouštím, že někdy mi ti politici jdou na nervy.

LN: Zdá se, že pozice zelených slábne. Neuvažoval jste o tom, že byste je morálně podpořil tím, že byste se stal jejich členem?

Nevím, jestli by to bylo morálně ohodnoceno. Ať už kdekoli na světě, nebo někde v Čimelicích. Nemám proto v úmyslu plýtvat časem a nemám ani zájem se tímto zabývat a tak eventuálně pomoci. Mám velmi omezenou chuť se v politických otázkách angažovat. A čas už opravdu nemám žádný. Proto nevidím důvod, proč by někomu mělo pomoci, kdybych k nim vstoupil.

LN: Jen krátce - první místopředseda ODS Bém minulý týden mluvil o možnosti revize celého programového prohlášení vlády. Myslíte, že jsou ministři schopni uzemnit své emoce a začít se v tomto zásadním dokumentu „hrabat“?

To není otázka emocí. To je otázka zamyšlení se.

LN: Emoce jsem zmínila, protože o nich s obavami mluvil Bém.

To nemůžu odhadnout. Já pořád ještě střízlivě vidím, že největší překážka nejsou emoce, ale moc setrvačnosti.

LN: Ptám se v situaci, kdy lidovci začali vznášet požadavky na změny týkající se zdravotnictví, především poplatků. Julínek to odmítá, protože vláda poplatky schválila s tím, že jejich případnou revizi provede po půl roce, kdy už budou jasné dopady.

Podle mě je nesmysl na tom teď pracovat. Určitě by stálo za to se zamyslet, zda to či ono je správné. Ale k tomu potřebujeme důkladnou analýzu. A ta by nesměla být emotivní.

LN: V souvislosti s tímto lidoveckým požadavkem Mirek Topolánek naznačil, že za případný návrat Čunka do vlády bude od lidovců žádat dodržování programového prohlášení vlády, tudíž poslušnost. To už zní jako obchod. Slovy Béma - handl.

Já jsem u těch jednání nebyl. Už od Vánoc, kdy jsem věděl, že půjdu do nemocnice, jsem se velice soustředil na to, aby moji nepřítomnost ministerstvo překonalo co nejlépe. Ne že bych jim tak zásadně pomohl, když tam sedím, ale prostě ministerstva jsou hierarchické úřady a musíte je na takovou situaci připravit. Čili nějakými takovými obchody jsem se opravdu nezabýval.

LN: Když už mluvíme o obchodech, on se hypoteticky nabízí ještě jeden. Že by zelení přestali být tak nekompromisní v otázce radaru a vy byste nebyl tak nekompromisní v případě Čunka. Můžete to stoprocentně odmítnout?

To mohu. Tenhle kšeft by nevyšel.

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K SITUACI V TIBETU
(16.3.2008)**

S hlubokým znepokojením sledujeme zprávy o aktuálním vývoji v Tibetu, který si vyžádal řadu zraněných a obětí na životech. Odsuzujeme násilí na pokojných a neozbrojených demonstrantech, kteří chtějí svobodně vyjádřit svůj názor. „Řešení silou vede pouze k dalšímu zhoršení situace, proto vyzýváme k maximální zdrženlivosti,“ uvedl ministr zahraničních věcí ČR Karel Schwarzenberg.

Jsme přesvědčeni, že součástí řešení je svobodný přístup k objektivním informacím o tom, co se v Tibetu děje. Nezbytným krokem je proto okamžité uvolnění toku informací z Tibetu a umožnění přístupu zástupců nezávislých médií do oblasti. Podle našeho názoru je to v zájmu nejen mezinárodní veřejnosti, ale také vlády ČLR i samotných Tibeťanů.

Vláda České republiky a česká veřejnost tradičně kladou velký důraz na ochranu lidských práv, základních svobod a na ochranu kulturního a náboženského dědictví v celém světě, včetně Tibetu. „Jsou to univerzální hodnoty, na něž nelze rezignovat v Praze, ani ve Lhase, a už vůbec ne v roce pořádání olympijských her v Pekingu,“ dodal ministr zahraničních věcí ČR Karel Schwarzenberg.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K PLAKÁTŮM S DÁNSKOU KARIKATUROU PROROKA MOHAMEDA
V BRNĚ
(19.3.2008)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky rozhodně odsuzuje, v reakci na vylepování plakátů dánské karikatury proroka Mohameda v Brně, veškeré akce urážející náboženské cítění jakékoliv skupiny obyvatel, a zejména takové, které vedou k podněcování náboženské, rasové nebo etnické nenávisti. Právě veřejná vystoupení, která jsou vedena snahou náboženskou nenávist podněcovat nebo k tomu mohou zjevně vést, nelze podle našeho názoru obhajovat odvoláváním se na svobodu slova a projevu.

„Prorok Mohamed ve své době žádnou bombu neznal, je to čistý výsměch, a takové plakáty jsou proto podle mě projevem netolerance a agresivity těch, kteří je vylepili,“ uvedl ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg. „Považuji za smutný fakt, že v českém národě se něco takového objevilo. Nemá to co dělat se svobodou slova,“ dodal ministr.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K ZÁSAHU BĚLORUSKÉHO REŽIMU
PROTI OPOZIČNÍM DEMONSTRANTŮM
(26.3.2008)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky rozhodně odsuzuje zásah běloruských ozbrojených složek proti stoupencům běloruské opozice v Minsku dne 25. března 2008.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky je hluboce znepokojeno pokračujícím hrubým porušováním legitimních práv občanů Běloruska ze strany běloruského režimu. Běloruské vedení tímto svým postupem znovu potvrdilo, že všechna dosavadní vyjádření týkající se procesu demokratizace domácích poměrů jsou z jeho strany jen prázdnými slovy.

Podobné zásahy vůči vlastním občanům, vyvolávání pocitu napětí a strachu mezi představiteli opozice a jejich stoupenci a nerespektování základních mezinárodních standardů a hodnot v oblasti lidských práv a svobod (včetně práva svobodného vyjadřování a práva shromažďovacího) považuje Ministerstvo zahraničních věcí České republiky za jedny z hlavních překážek normalizace vztahů mezi běloruským režimem a zeměmi demokratického společenství.

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky požaduje okamžité propuštění všech osob zadržovaných při demonstraci a opětovně vyzývá běloruské vedení k respektování lidských práv a demokratických hodnot v Bělorusku.

MZV

ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
ČSSD DOVEDLA PŘED DEVÍTI LETY ČR DO NATO
(12.3.2008)**

Definitivní vstup České republiky do svazku zemí Severoatlantické aliance 12. března 1999 představoval jeden z neklíčovějších momentů našich moderních dějin. Zcela se vyrovnal pádu komunismu, byl srovnatelný s členstvím v Evropské unii nebo vstupem do schengenského prostoru.

„Přitom ještě rok dva před touto událostí byl postoj české veřejnosti i zásluhou váhavosti politiků tehdejší vládnoucí strany na členství značně vlažný, či dokonce odmítavý,“ uvedl stínový ministr obrany za ČSSD JUDr. Petr Hulinský. Zatímco Poláci vykazovali někdy v roce 1997 devadesátiprocentní souhlas s členstvím v NATO, Češi nespatovali i vzhledem k historicky zakotvenému antimilitarismu v alianci žádný důležitý prvek vlastní bezpečnosti. U nás pojímala tehdejší politická garnitura účast v této organizaci za samozřejmost a domnívala se, že její vnímání je shodné s vnímáním občanů. „Po devíti letech našeho členství v NATO můžeme prohlásit, že se jak celá Česká republika, tak Armáda české republiky staly pevnou součástí Severoatlantické aliance,“ zdůraznil Hulinský. Mnoho částí české armády dnes snese to nejprísnejší hodnocení při srovnání s nejlepšími armádami této organizace v Evropě i za oceánem.

Tato hrdost a prestiž je však mimo jiné vykoupena i těmi největšími oběťmi, životy českých vojáků během služby a opravdových bojů v zahraničních misích. Ať už se jednalo o výjimečně složitou úlohu nárazníkových jednotek mezi znepřátelenými stranami na horké půdě bývalé Jugoslávie, v Iráku po pádu režimu Saddáma Husajna, nebo při dlouhodobých misích a bojových akcích proti teroristům v Afghánistánu. Výsledkem našeho členství v NATO je skutečnost, že jako rovnocenní partneři už pomoc nejen přijímáme, ale také rozdáváme. To nás v rámci aliance činí o to silnějšími.

„Členství v NATO, kam zemi dovedla vláda ČSSD před devíti lety, je nejlepším zajištěním bezpečnosti země v dějinách našeho státu,“ řekl předseda ČSSD Jiří Paroubek.

JUDr. Petr Hulinský
stínový ministr obrany

www.cssd.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
STANOVISKO PŘEDSEDY ČSSD JIŘÍHO PAROUBKA
K AKTUÁLNÍM UDÁLOSTEM V TIBETU
(17.3.2008)**

Jsem znepokojen informacemi, které k posledním událostem v Tibetu dostávám zprostředkovaně přes média. Bohužel prakticky všechny informační zdroje zároveň zdůrazňují, že neměly přímý přístup ani k událostem a tedy ani k faktům. Je tu tedy nedostatek přesných informací o vývoji situace v Tibetu, skutečném počtu možných obětí či jejich etnické příslušnosti, což konstatovali i sami představitelé tibetského exilu v čele s dalajlamou.

ČSSD je demokratická politická strana, navazující na exilovou ČSSD, proto patří otázka dodržování a ochrany lidských práv k základním pilířům jejího programu. Jsme proti násilí a porušování lidských práv. Vyzývám proto obě strany sporu k nenásilnému řešení nastalé situace. Mnohokrát v minulosti jsem zdůraznil, že dalajlama je mužem reformně-socialistických názorů. Je to tedy muž názorů velmi blízkých sociální demokracii.

Každá země musí dodržovat kulturní a politickou autonomii svých etnik a dbát na dodržování lidských práv. Je přitom zřejmé, že Tibet je od roku 1720 integrální součástí Číny.

Zároveň chci upozornit, že má „vyjádření“ v médiích, především ve včerejších Událostech ČT1 a v dnešních Lidových novinách, byla zcela vytržena z kontextu a neodpovídala tak mému postoji v jeho celistvosti, který v dané věci zastávám a který je v zásadě obsažen v této tiskové zprávě.

Jiří Paroubek
předseda ČSSD

www.cssd.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
PROHLÁŠENÍ STÍNOVÉHO MINISTRA OBRANY
K ÚMRTÍ ČESKÉHO VOJÁKA V AFGHÁNISTÁNU
(17.3.2008)**

S politováním jsme přijali informaci, že na jihu Afghánistánu ve městě Girišk zemřel po útoku sebevraha jeden z českých vojenských policistů. Společně s ním útok nepřežili ani dva Dánové, tlumočnický a tři afghánští občané, další dva čeští vojáci jsou zraněni.

Zemřel voják, český občan a syn. Daleko od své země, při obraně demokracie, jejíž principy vyznáváme. Slovy nelze utěšit ani jeho rodinu a kamarády – můžeme jen s politováním konstatovat, že se tak stalo. Stav v některých částech našeho neklidného světa vyžaduje zaujmout jasné stanovisko, na které straně stojíme.

Takový postoj s sebou nese vždy riziko obětí. Tím, že se Česká republika před devíti lety stala součástí NATO a mezinárodního boje proti terorismu, musíme se bohužel smířit s tím, že naše zapojení do zahraničních misí s sebou ponese i takto smutné následky. Na vojáky, kteří nasazují své životy za svobodu a demokracii, musíme být hrdí a jejich úsilí náležitě ocenit.

JUDr. Petr Hulinský
stínový ministr obrany

www.cssd.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
REAKCE PŘEDSEDY ČSSD
NA VYJÁDŘENÍ EXPREZIDENTA VÁCLAVA HAVLA
V OTÁZKÁCH VÁCLAVA MORAVCE
OHLEDNĚ RADAROVÉ ZÁKLADNY USA NA ÚZEMÍ ČR
(24.3.2008)**

"ČSSD respektuje osobní názor bývalého prezidenta Václava Havla na záměr USA umístit radarovou základnu jejich ozbrojených sil na území ČR. ČSSD si je vědoma závazků, které pro naši zem vyplývají z našeho členství v NATO, a to i vzhledem k faktu, že to byla právě vláda ČSSD, která ČR vstup do NATO zajistila. ČSSD opakovaně dokázala, že zajištění bezpečnosti občanů naší země je jedním z jejích hlavních cílů, kterému je ochotna vždy podřídit krátkodobý politický prospěch.

V případě záměru protiraketové obrany USA v ČR a v Polsku však panují dosud nad smysluplností projektu tak zásadní otázky, že není možné přijímat unáhlená rozhodnutí, navíc bez mandátu veřejnosti, který by vzešel buď z voleb anebo z referenda."

Jiří Paroubek
předseda ČSSD

www.cssd.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
DELEGACE ČSSD NAVŠTÍVÍ RUSKOU FEDERACI
(25.3.2008)**

Delegace České strany sociálně demokratické, vedená předsedou strany Jiřím Paroubkem, odjíždí ve středu, 26. března 2008 na oficiální návštěvu Ruské federace. Kromě Jiřího Paroubka se cesty účastní místopředseda PSP ČR Lubomír Zaorálek, předseda Poslaneckého klubu ČSSD Michal Hašek, předseda Zahraničního výboru PSP ČR Jan Hamáček a předseda Národohospodářské komise ČSSD Jan Mládek. Návrat je naplánován na sobotu, 29. března 2008.

Cesta je organizována na základě pozvání předsedy Rady federace Ruska a předsedy politické strany Spravedlivé Rusko (SR), Sergeje Mironova. V průběhu návštěvy se delegace kromě Sergeje Mironova setká s dalšími vrcholnými představiteli Parlamentu Ruské federace a stran Jednotné Rusko a Spravedlivé Rusko. Je naplánováno setkání například s Borisem Gryzlovem, předsedou Státní dumy RF, Alexandrem Babakovem, místopředsedou Státní dumy RF, Sergejem Naryškinem, náměstkem předsedy vlády RF a dalšími. Nad otázkami a možnostmi hospodářské spolupráce budou účastníci delegace diskutovat s nejvyššími představiteli Obchodně průmyslové komory Ruska v čele s jejím předsedou Jevgenijem Primakovem.

„Cílem cesty je zejména navázání užšího kontaktu s vedením strany Spravedlivé Rusko, která si podala žádost o přijetí do mezinárodní sociálně demokratické organizace Socialistická internacionála. ČSSD chce k přijetí do této instituce napomoci,“ uvedl k nadcházející cestě předseda ČSSD Jiří Paroubek.

Účastníci delegace se hodlají podrobně seznámit s názory představitelů hlavních politických stran v Rusku a diskutovat s nimi otázky vývoje Evropské unie či energetické a strategické bezpečnosti. „Tématem jednání bude samozřejmě i radarová základna na území České republiky,“ uvedl Lubomír Zaorálek.

Nedílnou součástí návštěvy budou i otázky ekonomické a průmyslové spolupráce mezi Českou republikou a Ruskem. Schůzky s představiteli Obchodně průmyslové komory Ruska se zúčastní také někteří čeští podnikatelé působící v Rusku. Cílem jednání je napomoci rozvoji obchodní spolupráce obou zemí, možnosti investic ruských podniků v ČR a odběr českého zboží na ruské trhy.

Cesta zástupců sociální demokracie do Ruska je financována z vlastních zdrojů ČSSD. Plánovaný rozpočet čtyřdenní cesty je zhruba 300 000 Kč. Pokud by byl rozpočet hrazený z prostředků ČSSD překročen, budou se na nákladech podílet poslance účastníci cesty.

**TISKOVÁ KONFERENCE KSČM
NÁVRH POSLANECKÉHO KLUBU KSČM
NA PŘIJETÍ ZÁKONA O SPECIÁLNÍM REFERENDU
K LISABONSKÉ SMLOUVĚ
(27.3.2008)**

Hostem tiskové konference KSČM 27. března 2008 byl odborný mluvčí KSČM pro resort spravedlnosti, místopředseda Ústavně-právního výboru PS PČR JUDr. Stanislav Grospič, který jménem Poslaneckého klubu KSČM vysvětlil obsah návrhu ústavního zákona o speciálním referendu k Lisabonské smlouvě, který komunisté předloží do PS 1. dubna 2008.

Stanislav Grospič (dále SG):

Dámy a pánové,

dovolte, abych krátce uvedl návrh ústavního zákona o referendu o přistoupení ČR k Lisabonské smlouvě, pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství.

Poslanecký klub KSČM poté, co návrh této smlouvy byl předložen Poslanecké sněmovně k projednání a následně k ratifikaci, se rozhodl předložit už předtím avizovaný zákon o jednorázovém referendu k této smlouvě. Vedou nás k tomu následující skutečnosti.

V ČR není dosud naplněn princip Ústavy ČR o obecném referendu. Tento princip byl v historii ČR naplněn pouze jednou – ad hoc jednorázovým referendem, a to v případě přistoupení ČR ke Smlouvě o EU. Jednalo se tehdy o ústavní zákon č. 515 z roku 2002, Sb., podle nějž občané v následujícím roce rozhodovali o přistoupení ČR k EU a tím i o změně Ústavy ČR v rozsahu kompetencí prezidenta ve smyslu vyhlášení referenda o této otázce.

Domníváme se, že předložená smlouva, ke které se zavázal přistoupit předseda vlády ČR a ministr zahraničních věcí vlády ČR, smlouva, jež nese název »Lisabonská smlouva«, pozměňující Smlouvu o EU a Smlouvu o založení Evropského společenství, je tak závažným dokumentem, tak závažně ovlivňující integritu a suverenitu ČR a zásadně pozměňující původní text smluv o založení Evropského společenství i samotnou smlouvu o EU, že je třeba, aby občané se o této otázce mohli rozhodnout svobodně v referendu se stejnou vážností hlasů, s níž rozhodovali o přistoupení k EU.

Uvedený návrh zákona předloží KSČM 1. dubna. Návrh vychází z toho, že by lidé odpovídali na otázku: »Souhlasíte s tím, aby ČR přistoupila k Lisabonské smlouvě, pozměňující Smlouvu o EU a Smlouvu o založení ES?« Návrh předloženého zákona by potom vycházel z ustanovení článku II, odstavce 2 Ústavy, kde »lid má možnost v závažných otázkách rozhodnout přímo v referendu o otázkách týkajících se ČR«. A v návaznosti na ustanovení čl. X, písm. a, odst. 2 Ústavy ČR, kde se říká, že »ratifikaci mezinárodních smluv provádí Parlament ČR, není-li rozhodnuto v referendu o této otázce«.

V této souvislosti vycházíme z toho, že právo rozhodovat by měl každý občan, který dosáhl v době konání referenda 18 let věku. Závazný výsledek by byl tehdy, pokud by se nadpoloviční většina občanů hlasujících vyjádřila v této otázce ano či ne. A toto rozhodnutí by nahradilo ratifikaci Parlamentem ČR o přistoupení k této smlouvě či eventuálně nepřistoupení. Výsledek by nahrazoval souhlas Parlamentu ČR.

Domníváme se, že máme ústavní oporu v citovaném zákonu 515, kdy byl podobný přístup zvolen. Tehdy se jednalo o senátní návrh a občané rovněž rozhodovali v referendu přímo na otázku, zda chtějí, aby ČR se stala součástí EU či nikoliv. V současné době si myslíme, že je na místě, aby lidé v referendu mohli rozhodnout o tom, zda souhlasí, aby byla podstatně změněna tvář a charakter EU a tím výrazně modifikováno postavení ČR jako suverénního státu.

Dotaz novináře: Jakým způsobem se zajistí, aby se lidé seznámili s textem Lisabonské smlouvy, když o ní budou, v případě schválení zákona, v referendu hlasovat? Za druhé - uvědomují si politici, že v době, kdy se konalo referendum ke vstupu do EU, byly životní podmínky občanů této republiky daleko snesitelnější, než jsou teď? Čili je otázka, zda by to neohrozilo třeba současné referendum?

SG: My vycházíme z precedentu zákona č. 515/2002, který nestanovoval žádnou hranici účasti lidí na referendu, takže jsme si vědomi, že by měla být určitá analogie v postupu: stejné podmínky jako tehdy, když lidé rozhodovali, zda ČR přistoupí do EU. V této souvislosti si myslím, že KSČM si uvědomuje, že se výrazně změnil životní podmínky, sociální a ekonomické postavení obyvatel ČR a svým způsobem se zhoršily od doby rozhodování o přistoupení k EU.

Druhý moment – seznámení lidí s textem smlouvy je otázkou kampaně, která by musela být vedena přinejmenším ve stejné intenzitě, v jaké byla vedena kampaň k přistoupení ČR k EU, protože závažnost této smlouvy by si to vyžadovala. Své argumenty opíráme i o to, že chceme, aby parlament přerušil projednávání této smlouvy do doby konání referenda, nejen do doby konání následující schůze PS, protože o této otázce mělo být dále rozhodováno příští týden. Vzhledem k tomu, že do PS byl předložen text této smlouvy, který neodpovídá, není právně závazným překladem smlouvy, není tam vyjádřena kompatibilita s původními texty obou smluv (o EU a o ES), a to vše ztěžuje rozhodovací proces i pro samotné zákonodárce.

I v této souvislosti se domníváme, že je zde moment, kdy je třeba vyjít se zákonem o jednorázovém referendu, vytvořit prostor pro to, aby byly provedeny právně závazné překlady Lisabonské smlouvy, aby byla vyjádřena kompatibilita ke dvěma předchozím smlouvám a aby mohl být vytvořen vysvětlovací proces pro občany – v čem se vlastně změní postavení ČR a jak bezprostředně se může dotknout ekonomického i sociálního postavení občana.

Dotaz novináře: Kdo by mohl podpořit zákon, které strany? Musí to být ústavní většina ve sněmovně i v Senátu. Kdyby to prošlo, kdy by se referendum mohlo konat?

SG: Přijetí ústavního zákona vyžaduje složitější proces, než přijetí zákona běžného, a to kvalifikovanou většinou. KSČM vychází z toho, že má 26 zákonodárců v PS a 3 v Senátu. Vycházíme také z přílišného unijního optimismu, který nesdílíme, ale sdílí ho třeba soc. dem. bez určitých bariér a obav z dopadů právě na podmínky života občanů ČR. Jsme si vědomi, že Lisabonská smlouva zakládá celou řadu problematických kroků, které jsou složité pro celé politické spektrum – zprava až doleva – a domníváme se, že by tento zákon mohl najít podporu průřezem ve všech politických stranách. Je samozřejmě pravda, že přístup k Lisabonské smlouvě a celé agendě změny smluv je z pohledu vlády značně zpolitizován a pravý obsah smluv je zamlžován před veřejností. Ostatně česká vládní koalice se nechová nijak jinak než vládní koalice v jiných státech EU – např. prezident Sarkozy ve Francii, který také

neuvekl celou řadu faktů při hlasování o této smlouvě ve francouzském parlamentu – vytváří to tam politickou aféru.

Ale domníváme se, že přesto tento návrh získá podporu a projde alespoň do prvního čtení a otevře možnost debaty o celé šíři problémů, které stojí před ČR v případě přistoupení.

A k termínu konání: kdyby mechanismus byl spuštěn, odvíjel by se od stejného principu jako referendum o přistoupení k EU – tedy do 90 dnů od přijetí ústavního zákona a speciálního zákona, kterým by se toto referendum provádělo. Je potřeba si uvědomit, že referendum lze provést v případě, že bude přijat nejprve ústavní zákon a na jeho základě může být projednáván a přijat zvláštní zákon, který bude technicky provádět otázku veřejného hlasování občanů ČR. Od přijetí obou těchto zákonů by se odvinul termín 90 dnů k ratifikaci. Ale vzhledem k tomu, jak je předpokládáný závěr ratifikace této smlouvy, si myslíme, že by se termín měl stihnout.

www.kscm.cz

Obsah:

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY	1
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY POSLANECKÁ SNĚMOVNA	6
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY SENÁT	20
VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY	24
MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ	62
ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH	73

Není-li u jednotlivých příspěvků uvedeno jinak, bylo použito informací ze zdrojů ČTK

ISSN 1210-5600

Zahraniční politika České republiky – Dokumenty.
Vydává odbor zpracování informací
Ministerstva zahraničních věcí ČR, Praha.
Odpovědný redaktor PhDr. Vladimír Chaloupka